ПРОМІНЬ

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

PROMIN

Рік XXVII ч. 4 КВІТЕНЬ — 1987 — APRIL Vol. XXVII № 4

ПРОМІНЬ

Рік XXVII КВІТЕНЬ 1987 Ч. 4

видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

раз у місяць з винятком липня

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

Передплати і всю кореспонденцію слати на адресу:

PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B.,
Winnipeg, Man., Canada
R2W 3R4

Річна передплата в Канаді та до інших країн $15.00
Одно число 1.50

PROMIN

№ 4 APRIL 1987 VOL. XXVII

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee
NATALIA KOHUSKA — Editor

Correspondence and subscriptions should be addressed to:

PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B.,
Winnipeg, Man., Canada
R2W 3R4

Subscription in Canada and other countries $15.00
Single copy 1.50

Редакція застерігає собі право скорочувати дописи і виправляти мову. Хочемо дати місце в журналі всім тим, що дописують і тому всякі дописи мусять бути чітко написані і без обширних описів.

ЗМІСТ:

Уляна Кравченко — Христос Воскрес 1
Великодні Гагілки 2
Стефа Лящинська — Великодні обряди і їх жрекиня 3
Уляна Пелех — Передвеликодні переживання дитини 5
Дніпрова Чайка — Шпаки 6
Ксеня Турко — Кожна дитина має право на рідне виховання 7
(н. к.) — Катерина Міськів 9
Є. Василів — Коли і при яких обставинах... 11
А. Євчук — Знагоди дня уродин 12
М. Гнатів, К. Пасека — Звіт Провін. З'їзду в Реджайна 13
Tom Monastyrski — The Secret to Retaining Ukrainian Heritage 15
Helen Raycheba — Hawaiian Ordeal 16
— Vesna Festival 17
І. Мушка — Ювілей Відділу в Оттаві 18
У ювілейному році 60-ліття Союзу Українок 19
Нашим дітям 20
Річні звіти відділів 21
Громадська хроніка 25
Квіти незабутнім 26
Великодні привіти 27

НА ОБКЛАДИНЦІ:
Рисунок — **Дарія Бродгед**
На Великдень — Галина Мазепа

Second Class Mail Registration Number 1925
International Standard Serial Number ISSN 03802140

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

Уляна Кравченко

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Над світом зброї згук несеться,
пала від крови обрій ввесь —
але сьогодні пісня плється:
— Христос Воскрес! Христос Воскрес!

Скінчилась ніч. . .
воскресний дзвін
і бліски свіч
і тиміям
звіщають нам:
Цей день — цей день великий! . . .

І луг і гай і ріки
усе, усе в обнові —
і квітка квітонці в діброві
вість подає:
— Христос Воскрес! Христос Воскрес!

Таємна міць росте в серцях
і пине дух із храму стін
у храм небес:
— О Христе! Христе! о, Розп'ятий —
Ти і для нас воскрес!

Радіймо враз —
вдягаймо білі шати . . .
благословім весняний трудів час —
та йдім, хоч по тернах,
розпалюймо над прірвою живі огні! . . .

Над світом зброї згук несеться,
пала від крови обрій ввесь —
а ми... ми віримо... будьмо все готові —
тоді залунає і для нас
вокрений дзвін!

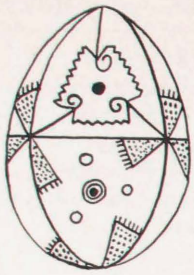

З світлим празником Воскресення Христового

ЦЕНТРАЛЯ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

і

РЕДАКЦІЯ „ПРОМЕНЯ"

засилає найкращі побажання

ВСЬОМУ ЧЛЕНСТВУ СОЮЗУ, ЇХ РОДИНАМ, ПЕРЕДПЛАТНИКАМ ЖУРНАЛА І ВСЬОМУ УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДОВІ РАДІСНЕ

Христос Воскрес!

Анна Холод — голова **Марія Цьона — секр.**

Великодні гагілки

Воротаре, воротаре, отвори воротеньки,
А хто воріт кличе; — князеві служеньки.
А що за дар везуть? — ярі пчоленьки —
Ой щож бо нам мало, — а ми вам додамо.
А щож нам додасьте? — молоду дівоньку,
В рутянім віноньку.

— — — — —

Ой Данчику, Білоданчику! поплинь, поплинь до Дунайчику,
Розчеши косу русу, і чорненькії брови;
Візьмися за підбоки, покажи свої скоки,
Возьмися за підвишки, шукай си товаришки,
Вибери собі другу з калинового лугу.

— — —

Ой ніхто там не бував, де ся явір розвивав,
— Ой яворе, яворoньку зелененький
Два місяці ясних, два парубки красних,
— Ой яворе, яворoньку зелененький
Ой один ми красний, в селі Івасенько,
— Ой яворе, яворoньку зелененький
А другий ми красний, в селі Михасенько,
— Ой яворе, яворoньку зелененький
Ой ніхто там не бував, де ся явір розвивав!
— Ой яворе, яворoньку зелененький
Дві зіроньки ясних, дві дівонці красних!
— Ой яворе, яворoньку зелененький
А одна ми красна, в селі Оленонька,
— Ой яворе, яворoньку зелененький
А друга ми красна, в селі Куленонька,
— Ой яворе, яворoньку зелененький

— — —

Ходить Жучок по ялині, а Жучиха по долині,
Грай Жучку грай небоже, най ти Пан Біг допоможе.
На Жучкові жупан ясний, бо сам Жучок дуже красний,
Грай Жучку грай небоже, най ти Пан Біг допоможе.

— — —

Вербовая дошечка, дошечка, по ній ходить Насточка, Насточка.
Де ти, Насте, бувала, бувала, як діброва палала, палала?
Збанком воду носила, носила, край діброву гасила, гасила.
Що у збанку водиці, водиці, тілько в дівчат правдиці, правдиці.
Що в решеті водиці, водиці, тілько в хлопців правдиці, правдиці.

— — —

Ягіл ягілочка, Ягелова дочка, — устала раненько, вмилася біленько.
Головку причесала, стрічечку зав'язала,
Ой возьмуся я в боки, покажу свої скоки.
Та піду я погуляю, як рибка по Дунаю.

Великодні обряди і їх жрекиня

Не знаю, як в інших народів; в українського всі його повір'я, звичаї та обряди так тісно зв'язані з жінкою, що іноді просто хочеться вірити в її виключність, та — більше того — в її ініціятиву в цій царині. Мужчини в повір'ях, звичаях та обрядах українського народу не грають майже ніякої ролі — бути може тому, що вся наша обрядовість більш охоплює хату, дітей, подвір'я, обору й сусідів, ніж поле і громадський майдан, а в родині й загороді жінка була завжди організатором і керманичем життя.

Передвеликодня та великодня обрядовість більш, як кожна інша, підкреслює начальну ролю жінки у хліборобському побуті й житті. Тут уже кожного дня вона не тільки виконує найважніші хатні та господарські обов'язки, але й у своєрідний спосіб відправляє ряд релігійних церемоній, повних тисячолітньої традиції й чару поезії. В її руках, як жрекині, що зв'язується в ці дні обрядами та церемоніями з надприродними силами, все: співжиття її з чоловіком, здоров'я родини, добробут хати, розплід худоби, мир і спокій життя — і всі ці обряди, що йдуть у десятки, мусить жінка пам'ятати та непомильно виконати! Не збирає вас подив для її пам'яти, зручности, вірности традиції?

Ось — уже в половині посту починає українська селянка свою службу: їй треба „накорпати", як кажуть на Гуцульщині, якнайбільш яєць на писанки, галунки, до свячення й й печива. Писанкарство — це окремий жіночий, освячений фах і ті, що виконують його, окремі жрекині. Вони мусять призбирати 3, 6 або й 9 яєць від первісток (курка, що вперше несеться), мусять знати, в котрій годині й на котрому дереві збиті яйця й на котрому другому відділити їх білка від жовтків, щоб ці жовтки опісля закріплювали міцно фарбу. Писанчарка знає, що треба починати писати яйця зі сходом сонця, вміє зробити собі приладня — 2 писальця зі скрученою на кінці трубочкою з бляхи, крізь яку протягнено волос, — мусить пам'ятати, що кора з лісниці (дикої яблуні) дає жовту, житній борщ — зелену, „бредзилія" — червону; дубова кора — темну й луска з соняшника — чорну краску. Та найважніше: писанчарка мусить бути „чиста", себто не підчас періодичної недуги уважати, щоб ті, які входять у хати, теж були чисті, не „врекли" їй усієї роботи та запобігти заздалегідь таким небезпекам. Як? Зашіптуванням, сіллю й іншими тайними обрядами. А врешті писанчарка знає не десятки, а дослівно сотки варіянтів мистецької орнаментики — пильнуй, хто які замовив, пам'ятай, як котрий зветься, знай його витягнути! Не буду далека від правди, коли скажу, що признані й патентовані мистці не більш мають творчої ініціятиви, інвенції та техніки, як пересічна „писанчарка" з-під Косова чи Снятина, що має зробити іноді кілька соток мистецьких цяцьок і то найпримітивнішими засобами та приладдям!...

Вертаючись до жінки-господині, ми побачимо її від Великого або Страсного Тижня в новій ролі. Це вже роля не господині-робітниці, а господині-жрекині, бо кожна її робота освячена повірям чи обрядом. Ось у Страсний Тиждень, що теж зветься Білим, треба конче білити хату — цілий рік буде біла. Де хат не білять (Гуцульщина), там у Страсну Середу, що її звуть Чорною Середою, власне в одинокий цей день треба вимести саджу з комина, горища, зі стін хати. У той же день треба спекти „кокуці" — малі житні хлібці для дітей, що прийдуть пополудні бажати, треба мати „гуску" („топку") соли, щоб дівчата, які входять у хату, полизали („лижіть, аби мої овечки родили ягнички") та й захожих обдаровували „кокуцами", проказуючи: „Аби ваша ягниця була плідна, як мурашок". Усе це на голові жінки, господар тут ніпричому. Але це щойно початок.

У Страсний Четвер („Живий") руки повні роботи. Досвіта, поки сонце встане, треба в потоці викупати себе і старших дітей туди післати, бо вода тоді „жива"; молодших і старших треба викупати обов'язково в хаті. Увесь день (який то день на провесні?) пропадає на

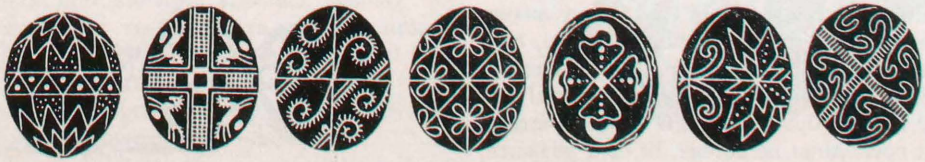

заготові Багатої Вечері, що складається з пампухів на олії, риби й борщу та має нагадувати Христову Тайну Вечерю. А там уже вечір — і треба йти в церкву на євангелія. І не з порожніми руками йти: у пляшці треба віднести сметану та похитувати нею, коли дзвони по євангеліях дзвонять („ото масло увесь рік робитиметься"), а свічку конче донести засвічену до хати, викоптити нею хрест на сволоці і сховати. Така свічка, тричі посвячена, помічна дуже: у хворобі підкурити, в бурю засвітити, під колискою дитини поставити, як нездужає. І ще одне: цей Живний Четвер — останній день, коли чесна господиня їсть. Чергове, що візьме вона в рот, це буде після Воскресної Утрені посвячена паска.

Паска! З нею найбільше клопоту, обрядів і ворожб. Розчиняють її у Велику П'ятницю з найкращої, крізь найгустіхе сито пересіяної пшеничної муки. Розчиною слід хрести поробити над дверима й вікнами, над постіллю й образами. Не згадуємо вже, що сама „рецепта розчини штудерна і треба знати, скільки до неї дати молока, яець, коріння й масла. А коли розчина виросте і її замісять, скільки знову всякого клопоту. Пам'ятай, що на паску має прийти хрест з тіста і на чотирьох його раменах та перехресті зубчаті паленички, т. зв. „плащі", на крайні „плащі" „гуски" та по дві „руки" з тіста коло кожної, врешті „ружа" по середині паски й обруч довкола. Попришпилюй це все свяченою вербою, вимасти зверху сметаною чи маслом, заготови попри цю „головну паску" ще паски для їжі, пасочки для дітей і родини, перепічки для бідних і прошаків, щоб пом'янули померших, зроби врешті ще й паляницю, яку спекти слід першою та всім дати покушати — хіба цього мало? А коли піч натоплена і час „садити" все в неї, то й це ще не все: ще господаря слід з хати вислати, щоб нікого в хату не пустив і заглянувши у вікно, вистрілив з пістоля в моменті, коли головна паска в піч поїде, треба приказати пасці „абис така вилізла, як влазиш", подбати, щоб усі стояли і врешті, коли паска вже в печі, треба дітей вогкими від розчини руками по личках обвести („абис був такий величний, як хліб пшеничний" чи „велична, як паска пшенична") та — найцікавіша може церемонія — „божку вигнати": стукнути лопатою над вікна, по печі, лавках і відчинивши нею двері, тричі в них постукати: „Вон, божка (божок посту) з хати! Тобі тут не вольно бути!" А коли паска печеться, то і тоді господиня не спічне. Їй слід уважати, щоб хтось не сів („паска всядеться!") та зокрема зачарувати в цю святочну хвилину серце чоловіка до себе. Для цього жінка в'яже вовною ножиці („не ножиці зав'язую, а серце моєму чоловікові, аби не міг мене збиткувати й аби йому руки були зв'язані, як ці ножиці") та своїм поясом горішницю постелі („себе з ґаздов в'яжу, абисьмо жили, як доси") — мабуть прастарий обряд з часів поганства й первопочинів родини. Та ось паска спеклася. З якою тривогою витягає господиня її з печі! Запалася, прикраса відлетіла — гріб комусь у цім році. І усміхнеться господиня тільки тоді, коли паска ціла, або й трісла через середину. Це добрий знак.

У Велику Суботу господиня кінчить усю хатню роботу, відвідує теж Плащаницю в церкві. Потім на вечір заготовлює „скором" — борщ з солониною та вудженим мясом. А поки скором вариться, бере вона „пасківник" різблену чи випалювану дерев'яну посудину, яка з року на рік жде, й у неї готовить все, що святити слід: паску, покраяні пасочки, хліб, сир, ковбасу, масло, солонину, яйця сирі й варені, писанки, пляшку з водою, хрін, часник, сіль, мак, перепічки і свічки. Щойно коли це все готове, має й господиня час для себе: миється, приготовляє нову одежу і вчасно йде спати. Коло півночі встає, миє себе й родину водою, в яку кинено гріш і писанку („щоб багаті й гарні були") і йде з господарем до церкви. Там, під церквою, розкладає все на рушник, що матиме відтепер чудодійну силу, роздасть пасочки, сир, ковбаси і яйця, що їх призначила для бідних за душі небіжчиків, обставить усе тоненькими свічечками і ждатиме, коли вийде священик, що за покроплення дістане найкращі писанки. Потім побажає таки тут під церквою своякам і сусідам і йде до хати, де ще й до худібки слід вступити й привітати її з Воскресенням. Властивий Великдень починається для жінки щойно тоді, коли вона розложить усе свячене на столі, коли родина сяде за нього й коли, помолившись, почує від свого господаря: „Дай Боже, жінко! Абисмо дочекали і нарік Воскресіння і рік від року, доки Бог дасть віку! Аби худібка здорова була! Христос Воскрес!"

Стефа Лящинська.

Передвеликодні переживання дитини

Ми повернулися з церкви у Страсний Четвер перед дев'ятою. Андріянко ще не спав, він чекав на маму й бабусю. Тато читав йому казку. Побачивши їх і мене, звичну і часту гостю, хлопчик зрадів, ожив:

Прошу сідати! Треба роздягнутися! — радісно загомонів.

— Уже пізно, Андрійчику! Треба спати! — умовляли ми хлопчика. Але він так запропонував сідати, так тягнув за руки, щоб ми посідали, що не було ради.

Спочатку почав розповідати незакінчену казку, яку тато йому читав: це була казочка А. Малишка про мисливця і зайчика:

— Мисливець пішов у ліс. Гуде щось у лісі... — Андріянко наставив пальчик і дивиться на нас.

— А ви знаєте, що то гуде? — питає.

— Вітер, Андріянку! — каже бабуся.

— Бабцю, вітер не гуде, вітер виє... — насупивши брови, поправив Андріянко бабусю.

— А може вітер шумів? — запитала мама.

— Мамо, то вода шумить, не вітер! — повчав маму.

І коли всі ми признали дитині слушність, Андріянко втішився. Сів сам і нас попросив сісти та почав розповідь про мисливця. Мисливець недобрий такий. Хотів стрелити в зайчика, але зайчик утік. Була пригожа хвилина й вдалося мамі переконати Андріянка, що пора всім іти спати. Бо завтра буде Андріянко писати писанки й приготовляти кошичок на свячене.

Та сама згадка про кошичок і свячене знову зрушила дитину. Хлопчик побіг до своєї кімнати по кошичок з писанками й пасочками, які він приніс з садочка. Андріянко ходить двічі на тиждень до маминої приятельки, яка має своїх четверо дітей, а ще провадить заняття з двома дітьми своїх приятелів.

— Я написав цю писанку — бачиш, це хрестик, а це рибка! — пояснював. — А на серветці, бачиш — зайчик сидить! Пані Соня розказала нам про пригоду зайчика. Зайчик побачив це яєчко у траві. Жовта квіточка притулилася до яєчка. Ти не знаєш, що сталося! Ні!.. Не знаєш... — хитав головкою хлопчик. Зайчик лапкою зачепив квіточку, вона потрусила пилок і яєчко стало жовте.

Андріянко хотів ще співати, але мамі вдалося його таки переконати, що співати будемо на Великдень. Андріянко таки не міг відразу заснути. Він собі ще мурликав: „Зайчику, зайчику, де ти бував!" — найновішу пісеньку, якої його навчила пані Соня у Садочку. Мабуть Андріянкові тієї ночі снилися писанки, зайчик та й, можливо, подія в садочку. Прикра така, він її не переживав надто, куди більше переживала мама. Андріян при ставанні в коло в садочку, відіпхнув свого сусіда, той спіткнувся, впав. Мама дзвонила до хлопчикової мами, просила вибачення. Христя (мама Олеся та й приятелька Андріянкової мами) засміялася у відповідь:

— Ти ще не мала нагоди переживати дитячих витівок. Привикнеш, коли Андріян підросте! Не переймайся! Це діти! Хлопчиська!

А у Воскресну неділю Андріянко вітав усіх зустрічних: „Христос Воскрес!" співав багато при столі й було тепло на душі, спостерігаючи його таке всестороннє відчуття атмосфери Великодня, таку щирість дитячу, захоплення святковими подіями в родині.

І розповідав казочку про мисливця і зайчика та любив повторювати:

Зайчику довговухий,
В лісі щось гуде,
Слухай мене, слухай,
Мисливець іде!

Уляна Пелех.

Дніпрова Чайка

Шпаки

Чудовий та пишний вирій!

А саме шпачине усе мимоволі тягне на північ. Обридли ці калами, струнке кипариси, рясні апельсини, цитрини, обридло пекуче сонце та жовті піски, піраміди шпичасті, обрид навіть Ніл доброчинний та й синє безкрає розкішнеє море...

За морем далеким, за Чорним, у вогкій прохолоді синіють ліси та гайочки, балки простяглися смужечками по рівних зелених степах, рябіють картаті, смугастії ниви і села втопають у пишних садках.

Обридли ці кактуси, мертві страшидла, ці вічнозеленії пальми!

Чорнобиль та м'ята, барвінок та рута, калина, верба над водою, вишневий садок над ставочком, солом'яні стріхи та чорна пухка рілля — все сниться щоночі шпакові. А сонце ще дужче пече! А з рідної півночі вітер поганий зовсім перестав подихати. Не видержить серце пташине! Зібрався гурток і полинув, зачувши прикмети весни в Україні коханій.

Линуть, спішать-поспішають!

Уже недалечко, вже море позаду... степи розляглися, зеленії вруна шовкові... сніг де-не-де лиш біліє, водиця цемріе-говорить і будить оспалую землю.

Скінчилася путь.

Подорожні розбились на зграї, і кожна до рідних осель полетіла.

Посіли на гіллях, ще голих, шпаки, і веселе вітання весні молодій залунало повсюди.

Люди радіють, травиця зелена сміється до сонця, а біла верба, набравшися духу, вся враз розцвілася, ліщина її доганяє, в котиках срібних рясніє верба, бузина і собі наливає свої кострубаті бруньки.

Голосить-радіє пташача громада!

Лиш круки дзюбаті та сиві діди не радіють, віщують недобре та гудять весну-скороспілку.

— Гей-гей-ге-ге-ге-ей! — заводить шпачок, мов орач біля плуга, ірже, мов лошатко, пищить, мов малі гусенята, регоче та плеще крильцями.

Радіють і бавляться діти під весняний той спів.

А чорнії гави (ворони) та круки усе походжають поважно, на захід червоний чогось поглядають та крячуть зловрого.

Налинув із півночі вітер, замовкли струмки балакучі, зчорніла зелена травиця, сховались кузки червоненькі. Насунула сивая хмара, і сніг, наче з торби, посипав.

Всю ніч лютувала негода, всю ніч розганяла співучих весняних гостей: з кубелець, із стріх та шпачкарень загнала у шпари тісні, на горища, в хлівці, повітки. І, трусячись, мокрі, холодні, голодні, чекають шпаки спасенного ранку.

І ранок настав.

На високе чистеє небо бризнула яснорожева зірниця, випливло сонце за нею, випливло біле, холодне. Обіч сердитого сонця, неначе сторожа грізна, устали злотисті стовпи.

Струснув бородою мороз, пішов по землі — кувати-кріпити мости крижані.

А бідні пташки посідали на шлях і голосно щиро красу вихваляли, лиш сонця благали, щоб глянуло тепло-привітно на рідний окривджений край.

Даремне!

Мороз усе дужчав, а сонце ще вище підбилось, а ласки, проте, не дало.

Земля скам'яніла, ріка заніміла...

По гіллях обмерзлих скакали шпаки та все щебетали...

Сонце сховалось за хмару. Сніг з неї густо посипав, мочить шпачинії крила, очі ясні засипає, голі ніжки холодить, вкрив і шляхи, і двори, І нічим шпакам підживитись. Голодні-холодні стрибають вони та щебечуть.

А сніг усе пада та пада...

Гусак подивився й регоче.

Качки закахикали разом глузливо.

Індик, наче німець, кругом походжає, надувся і хоче промову до жевжиків бідних почати, та круглого слова ніяк не знайде і від злості шаріє й синіє. Кругом цвірінчать горобці-сміхуни, сорока скрегоче нову побрехеньку, пава підсіла й образливо ганьбить, що рано занадто вернулись у рідну в кайданах закуту країну.

Повні надії та віри, повні кохання до рідного краю, тремтючим од холоду співом про весну шпаки сповіщають...

А сніг усе пада, все пада...

Ксеня Турко

Кожна дитина має право на рідне виховання

Дитина виховується під впливом п'ятьох діючих сил, а саме: дім, церква, школа, середовище і суспільство. Але всі ці сили тісно пов'язані одна з одною — і всі одночасно впливають на виховання дитини.

У світі чимало говориться про різні права дитини, тому й конечно всім звернути увагу й на права української дитини.

Позбавивши українську дитину найдорожчих скарбів: **мови, релігії, свідомости й волі в Україні,** вороги вже голосно проголошують, **які...** щасливі діти в Совєтському Союзі, мають бо нагоду виховуватися у мирі — „під баґнетом"...

Українська дитина має право на виховання в українському дусі. Якщо говоримо про право, тоді треба застановитися, що ми під цим словом розуміємо. Чи мова тут йдеться про право на розвиток духової свідомости, а чи на свободу — де дитина може робити, що вона захоче?

На мою думку, ми і наші діти матеріяльно забезпечені, **духово ми, однак вбогі.** Більшість із нас не свідомі цього — хто ми були, хто ми є і яка наша ціль на завтра чи в майбутньому. І цим вже фактом, що ми самі не свідомі, ми переважно позбавляємо і дітей їхніх прав на того роду свідомість.

Досвід показав, що коли батько не доглядає дитини, то дитина швидко о б е з д у х о в л ю є т ь с я — стає мертвою і топиться в міжнародньому морі.

Свого часу про це писав український письменник, Нечуй-Левицький у повісті „Хмари". Він описував, як один чоловік пішов шукати сліду батьківського дому і знайшов тільки купу глини і цегли. Йому стало шкода рідного дому, де він ріс, і він задумався. Але раптом почув він мелодію української пісні. Пісня дійшла до самого дна душі. Він почув, що його серце ожило, і все минувше життя на селі, в рідній сім'ї, між своїм народом встало перед його душею. Він слухав пісню й прислухувався, які милі й дорогі слова рідної пісні, сповненої поезії! У нього серце оживало... Коли це за тином він почув другу, іншу пісню. Пісня була така гидка, така погана! Мова пісні була великоруська солдатська й така покалічена, так перемішана з українською, що він аж зідхнув.

Коли він поклався спати йому приснилось неначе його батьківський дім почав входити в землю і ввійшов зовсім, так що сліду не стало; потім почала входити церква. Він бачив як вона зовсім ввійшла по вікна, по бані, по хрести, потім вона зовсім пірнула в якусь безодню. Він оглянувся на всі боки і побачив, що сади, хати з людьми також зовсім потонули під землею. А тоді за ними зникли під землею і інші села, гори, ліси. А він стояв на купі цегли з рідного дому, а довкола нього шуміло безкрає чорне море, без кінця, без берегів. Вода підмивала ту цеглу, потроху земля відвалювалася, і він почав тонути. Вода підходила йому вже до пояса, до плечей, до рота й полилась в рот. Він почав кричати крізь сон і його збудили.

„Чудний і страшний сон!" — подумав він, — „це не сон, а мої тривожні думи заворушились... Каламутне море заливає Україну, і вона завалюється в нього... А я й сам не зчувся, як тонув у тому морі і... втопив усіх своїх дітей: відбив їх від свого народу, не передав їх рідної мови, не передав їм симпатій до рідного краю, до народу. Я заблудився в дорозі й своїх дітей завів в якісь нетрі та пущі..."

І подібно можна описати нашу сучасність. Занепадає у к р а ї н с ь к и й д і м; д і т и в и р і к а ю т ь с я б а т ь к і в і ш у к а ю т ь щ а с т я м і ж ч у ж и м и. Зменшується членство вірних в українських церквах; замикаються Рідні школи. Завмирає парафіяльне життя; потопає українське середовище. А українське суспільство під різними кличами зливається то з тим, то з цим і починає зникати з лиця світу. А батьки, не раз із жалем до своїх дітей і до суспільства вмирають і залишаються тільки діти.

І коли друзі чваняться, хто вони є, і що їхні батьки вклали в міжнародну культуру, українська дитина стоїть несміливо, з почуттям меншевартости. Чи цього ми не бажаємо укра-

їнській дитині?

Українська дитина має право навчитися говорити мовою народу, з якого вона вийшла. Вона має право молитися душею свого народу і пізнати правди віри християнства мовою свого народу. Ці права повинні забезпечити українській дитині дім і наші Церкви.

Дім має бути джерелом духовости й культури народу. Коли дитина вийде між чужі люди і починає блукати, вона повинна мати те забезпечене „джерело", до якого завжди може повернутися і звідкіля вона знову начерпає сил і здобуде вказівки на дальшу дорогу.

Церкви повинні стояти разом з родиною і захищати право дитини на релігійне виховання. А глибину релігійности українець може збагнути лише українською мовою в українській Церкві.

Школа дає практичне знання і має посилити духовість дитини. Але державна школа не може **повністю дати дитині української духовости** тому, **що духово — це чужа установа.** Вона може навчити дитину говорити українською мовою, танцювати українські танці, **але це не робить її українською дитиною,** бо і неукраїнці можуть цього навчитися. Така наука творить лише форму дитини. У повісті „Мандрівка з приємністю та й не без моралі" Шевченко каже: що це „чудова технічна, але бездушна лялька".

Ми часто даємо форму і ніби український зміст, але не даємо **української душі.** А людина без душі — це „робот". Зробіть помилку, потисність не той ґудзик і „робот" знищить свого творця.

Подивімся тепер на наших людей, на нашу молодь. Деякі з батьків замість виховати духово-свідомих дітей, чи не створили з них і далі не творять „роботи"? А кожна дитина має право бути людиною, а не „роботом".

Тому, треба відродити Рідні школи, щоб вони були культурним огнищем для українських дітей.

Середовище має скріпити в дитині почуття **ідентичности** і дати їй нагоду з'єднатися з іншими українцями. Дитина потребує відчувати, що вона не є самітня, що інші люди думають так як вона.

Суспільство може також багато зробити для збереження прав української дитини. Через різні міжнародні з'їзди українські діти повинні відчути, що **українська мова одна, спільна без різниці з якого краю вони б не приїхали.** Але нехай там справді буде українська мова. Нехай не їдуть туди не-українці, напівукраїнці або українці бездушні, які собою нічого для української спільноти не представляють. Нехай наша молодь бачить, що на вищих посадах по наших українських установах працюють тільки такі українці, **що мають українську духовість, а не внутрішньо порожні люди.** Нехай це будуть люди, яких єднає спільна українська мова, українська Церква, українська культура, традиції і звичаї.

Сьогодні тут в наступі п'ята колона, яка необережних веде у комуністичну пропасть. В Україні відбувається винародовлювання людей — там творять „радянську" людину. А тут не всі знають, що там робиться і захоплюються новими піснями, новими танцями, різьбами, вишивками. Усім нам треба не тільки виховувати дітей, але й освідомлювати всіх про те, що в Україні робиться. Дорогою журналів, преси, можна багато зробити. Тільки несвідомих поведуть куди схочуть, а свідомих не зможуть повести.

NOTICE TO ALL CYMKIVTSI . . .

No doubt that you have heard about the up-coming Millenium. National CYMK has a way for you to get involved. We are sponsoring a Millenium Logo contest. The logo of the winning CYMK member will appear on the 1987-88 pocket calender and other CYMK National documents of that year. The winner will receive a cash prize of $100.00, and full credit for the logo. All logos will be judged by the National Executive. Please submit all logos by May 10, 1987. The winning logo will be chosen on May 24, 1987. Best of luck to all. Send your logos to:

CYMK NATIONAL EXECUTIVE
"Logo Contest"
C - 15, 11024 - 82 Ave.
Edmonton, Alberta
T6G 0T2

— — —

СУМКІВЦІ... СУМКІВЦІ...

Крайова Управа СУМК оголошує змагання на найкращий герб-лоґо. Лоґо повинен використати елементи з Сумківського життя на тему 1000-ліття хрещення України і висловити дух цієї великої події. Вибраний лоґо появиться на коверті календара 1987-88 рр., і на інших виданнях Крайової Управи. Нагорода 100.00 дол. Вишліть лоґо не пізніше як до 10 травня 1987 р. Крайова Управа оголосить найкращий лоґо — 24-го травня 1987 року.

КАТЕРИНА МІСЬКІВ

З приводу завіщань її останньої волі...

Є люди, які лишаючи цей світ, залишають за собою живі пам'ятки, з якими людство зустрічається в кожний час і в кожній нагоді. Бо їх придбане впродовж життя добро творить нові вартости...

Редакція „Променя" одержала почерез адвоката в Едмонтоні повідомлення, що 1,000.00 долярів у своїм завіщенні призначила Катерина Міськів журналові „Промінь" для його розвитку і дальшої праці. У списку було подано ряд різних інституцій наукових і громадських, Церкви, музеїв, преси, організацій поважні суми.

З оцінкою цього дару, хоч і з припізненням кількох місяців подаємо вкоротці про життя та діяльність цієї заслуженої людини. Бо крім праці, яку віддавала громаді впродовж свого життя, вона лишила також завдаток для майбутніх днів.

Катерина Міськів, це восьма з ряду голова Союзу Українок Канади, вельми заслужена громадянка, відзначена багатьма почесними грамотами, а найпочесніша з них це те, що вона залишилася вірною українкою — прикладом для багатьох з нас.

* * *

Катерина Міськів народилася в Україні в селі Мостище, Калузького повіту в Галичині, в родині Павла і Катерини (Романів) Пукішів. До Канади приїхала 1909 року чотирирічною дівчинкою з батьками. Родина поселилася в Реджайні, Саскачеван. Тут Катерина Пукіш покінчила середню і вищу школи, а частинно доповнила в Торонті.

В громадську працю Катерина Пукіш включилася в ранньо-юнацькім віці. Вона була однією з основательок Товариства „Просвіта" в Реджайні, яке було осередком громадського руху в Реджайні й околицях. Тут вона співала в хорі, брала участь у драмі та виступала в дебатах.

Була на першім З'їзді Інституту ім. Петра Могили в Саскатуні 1916 року і так була захоплена тим З'їздом, що не оминула ані одного аж до 1941 року. Коли 1926 року на З'їзді Саскатуні було зорганізовано Союз Українок Канади, Катерина Пукіш, яка була на З'їзді, вернувшись до Реджайни разом з Євгенією Козяр, зорганізували відділ ім. „Доньки України", який і сьогодні є одним з передових відділів Союзу Українок. В тім відділі вона через 12 років була секретаркою, а два роки головою.

Катерина Міськів як гостя-доповідачка на святі 50-ліття відділу ім. „Доньки України" в Реджайні:

На Другім Крайовім З'їзді в Саскатуні 1927 року Катерина Пукіш виголосила доповідь про потребу молодечих організацій. Це була її улюблена тема — молодь, якій вона присвячувала найбільше уваги. Опісля ще кілька років пізніше, вона була запрошена дати доповідь на З'їзді в Едмонтоні.

Коли 1932 року було зорганізовано Союз Української Молоді Канади (СУМК), то в Реджайні вона була його провідницею шість років, а відтак його почесною головою. Там же в Реджайні зорганізувала танцювальний ансамбль, який був запрошений і брав участь у програмі під час візити в Канаді короля Юрія V і королеви Єлисавети 1930 року. На 25-літнім Ювілеї СУМК у Вінніпезі Катерина Пукіш була вшанована почесною грамотою. У місцевім КУК в Реджайні виконувала 1940 року працю секретарки.

В липні 1941 року одружилася з Петром Міськовим і переїхавши до Едмонтону, вписалася у членки відділу Союзу при катедральній

громаді св. Івана. Того самого року на Провін-З'їзді Союзу в Едмонтоні була вибрана на заступницю голови Провінційної Екзекутиви в Альберті. У відділі була секретаркою через шість років, була референткою журнала „Промінь", очолювала інші комітети, як також посвячувала свій час для Інституту св. Івана в Едмонтоні. Через 35 років була членкою Добродійного Комітету та шість років його секретаркою, була три роки секретаркою в катедральній громаді. На Провінційнім З'їзді Союзу в Едмонтоні 1952 року була вибрана головою Провін. Екзекутиви Союзу на Альберту.

На 25-ім Крайовім З'їзді Союзу Українок Канади, який відбувався в Саскатуні, в липні 1954 року, Катерина Міськів була вибрана головою. Був це особливий З'їзд, получений з 70-річчям жіночого руху, на якім гостем-промовцем була видатна постать жіночого руху, бувша голова Союзу Українок в Галичині та голова Світового Союзу Українок — Мілена Рудницька. На цім З'їзді започатковано фундацію ім. Н. Кобринської, в пам'ять піонерки жіночого руху на видавання відповідної літератури.

По цім З'їзді в Саскатуні, Централя Союзу Українок Канади, після одинадцяти років у Вінніпезі, була перенесена до Едмонтону. Катерина Міськів, як голова, разом зі своєю секретаркою — Стефанією Пауш посвятили багато часу на устаткування канцелярії та започаткували кампанію збірок на видавничі справи Союзу — Фундацію ім. Н. Кобринської, яка й досі розвивається та служить видавничим справам організації.

1955 року Катерина Міськів в ролі делеґатки Союзу, поїхала на чергову Конференцію Канадської Національної Жіночої Ради в Саскатуні, де членки Союзу влаштували прийняття для делеґаток Ради з виставою народного мистецтва.

В часі свого головства Катерина Міськів взяла участь у п'ятьох провінційних з'їздах та зробила об'їздку відділів у Східній Канаді й частину в Саскачевані.

Крім українських організацій, Катерина Міськів брала активну участь в загально канадських організаціях. Була в заряді Місцевої Жіночої Ради в Едмонтоні. 1959 року була вибрана головою того ж відділу Жіночої Ради, була заступницею голову Провінційної Жіночої Ради в Альберті і брала участь як делеґатка місцевого відділу в Саскатуні, Монтреалі, Ніяґара Фалс, Миссиссаґа, Нанаїмо, Б. К. і Галіфаксі Н. С.

Була учасницею міжнародніх конференцій — два рази як делеґатка КНЖР 1963 р. в Вашінґтоні, Віені (Австрія) та у Ванкувері. 1958 року була вшанована життєвим членством КНЖР.

Катерина Міськів була членкою багатьох інших канадських добродійних та культурних організацій: як Червоний Хрест, Інститут Невидючих, Канадський Жіночий Клюб, Організація Канадських Консументів, Y.M.C.A., Mental Healt Board, National Board of Winter Emplojment, Home and School Ass'n and Canadien Ass'n of Consumers.

Вшанована почесним членством — грамотою Союзу Українок Канади 1977 р., шпилькою Провін. Екзекутиви Союзу Українок Альберти на їх Ювілейному З'їзді 1980 р. Місто Едмонтон з нагоди Року Жінки Certificate of Appreciation.

Грамотою і почесним членством Товариства „Просвіта" в Реджайні 1976 р. Довічним членом і меценатом Колеґії Св. Андрея, катедральною громадою св. Івана, Інститутом св. Івана, фундатором Шевченківської Фундації, членом Фундації СУС, членкою Українського Музею Канади в Саскатуні, Norwood Legion 178, жіночий відділ.

Катерина Міськів померла в 1986 році в Едмонтоні, Альберта.

(нк)

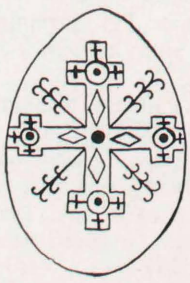

ПОПРАВКА

Редакція спростовує неточність у біографічному нарисі пані Ангелини Павлик, в числі 2 з березня на стор. 9. Пані Павлик повідомила редакцію, що вона головою Пров. Екзекутиви Союзу Українок у Манітобі не була. За неточність поданої інформації авторка просить вибачення.

Коли і при яких обставинах український народ вперше у Великодню ніч почув Святе Євангеліє рідною мовою

На розпорядження царського уряду Валуєвським указом 1853 року була заборонена українська мова в слові і на письмі. Впродовж майже, чверть століття усе культурне життя українського народу було в суцільному занепаді. Щойно революція в царській Росії 1905 року принесла тимчасове полегшення українському народові. Історичний маніфест 17 жовтня 1905 року, яким було проголошено громадські „свободи" зрушив з мертвої точки українську справу. Маніфест вніс колосальні зміни у все життя народу. Він дав початок і можливість для ширшої і глибшої національної праці. Цю можливість використали провідні верстви українського суспільства для впровадження української мови в церквах України.

Між 1902-им і 1909-им роками єпископом Подільським і Брацлавським був єпископ Парфеній, українець, син священика о. Левицького, з Полтавщини. З ім'ям єпископа Парфенія зв'язана справа перекладу першого офіційного синодального видання Святої Євангелії українською мовою. До єпископа Парфенія прихильно ставилася Російська Академія Наук у Петербурзі, як до людини високо освіченої. На тій підставі Святійший Синод сам закликав єпископа Парфенія стати активно біля справи перекладу Святого Письма і Апостольських Посланій. Єпископ Парфеній утворив комісію, до якої увійшли люди з високою богословською освітою і добрим знанням української мови, як також і священики. Комісія збиралася в домі єпископа. Її завданням було працювати не над новим перекладом, а продовжувати той, що був зроблений в 60-их роках 19-го століття. Текст ухвалений комісією єпископа Парфенія було вислано до Академії Наук, де він був остаточно перевірений і з благословення Святійшого Синоду був готовий до друку. Дальша справа була в тому, як це осягнення використати. У зв'язку з цим у комісії виринула думка, щоб у найближчу Великодню ніч під час Служби Божої, коли читається Святе Євангеліє різними мовами, прочитати також і українською мовою. Тому, що ціле Святе Письмо ще було не вийшло з друку, єпископ Парфеній дав зарядження до синодальної друкарні, щоб надрукували на окремих аркушах лише Великоднє Євангеліє. Це було зроблено.

По цілому Поділлі, кожній парафії вислано такий окремий, художньо виконаний, листок з Великоднім Євангелієм українською мовою. Таким чинов на Поділлі в 1907 р. уперше в Україні залунало з висот церковного амвону Слово Боже до народу його рідною мовою.

З особливою урочистістю це відбулося в Кам'янці Подільському в катедральному соборі. Під час архиєрейської Служби Божої, в церкві переповненій народом і офіційними представниками влади, під радісний гомін дзвонів уперше пролунало: „Спочатку було Слово і Слово було у Бога і Бог був Слово".

Після того на єпископа Парфенія полетіли у Петербург доноси. Єпископа Парфенія обвинувачували в україножільстві. Час минав, реакція після революції кріпшала. Ходили чутки, що єпископа Парфенія зашлють на північ Московщини. Кам'янецьке громадянство робило заходи перед Синодом щодо залишення єпископа Парфенія на Поділлі, але успіху не мало.

По 1909-му році вийшов указ Святійшого Синоду про переміщення єпископа Парфенія. Його перенесли у серце Московщини до Тули. День, коли відпроваджували єпископа Парфенія являв собою небувалу картину. Громади народу, учнів, урядовців, війська, селян облягли всі вулиці Кам'янця, якими їхав їхній улюблений єпископ. Ціла валка возів та вершники на конях супроводжали єпископа аж за Кам'янець, на станцію Ларгу. Єпископа Парфенія на Поділлі не стало.

Під час революції 1917 року, єпископ Парфеній уже як архиєпископ, повернувся на свою рідну Полтавщину і перебував у монастирі, переживаючи терор большевицького панування. Недуга не дала архиєпископові Парфенію взяти активну участь у відродженні і будівництві Української Православної Автокефальної Церкви.

Весною 1922 року на еміграції, у Тарнові, наш світлої пам'яти митрополит Іларіон, тоді професор Іван Огієнко, як міністр Віроісповідання, на засіданні міністрів Української Народньої Республіки читаючи доклад про церковний рух в Україні, повідомив, що архиєпископ Парфеній помер.

Із певних інформацій з України про обставини смерти архиєпископа Парфенія було ві-

(Продовження на стор. 15)

З нагоди дня уродин
ВИЛОВДЕЙЛ, ОНТ.

Анастасія Пелишок

Дня 12 листопада 1986 року, зійшлися гурт приятельок і родина до хати пані Анастасії Пелишок, щоб привітати її з нагоди дня уродин — їй 80 років життя.

Завітавши до її дому в день уродин, приятельки і родинаа щиро привітали, побажали та відспівали їй многа літа, радіючи, що вона дочекалася золотого віку, як 80-ліття.

Для пані А. Пелишок це була мила несподіванка і тимбільше, що вона відчула ту велику теплоту серед своїх приятельок і щирість від родини, що її так гарно привітали в день уродин.

В сорокових роках пані А. Пелишок прибула до Торонта з Кірк Лейк, Онт. і відразу включилася до відділу ім. Кн. Ольги, і є членка при катедрі св. Воолодимира. Тут можна дещо навести про початки її праці та які позиції займала вона в відділі Союзу Українок ім. Кн. Ольги. Була вона заступницею голови, фінансовою секретаркою, а також була господинею. Також була вибрана, як представниця — до жіночого КУК в Торонті.

Це були роки, в яких вона віддала частину своєї праці і молодість, вона щиро працювала і виконувала свої завдання, які були їй доручені.

І коли пані Пелишок захворіла, вже немогла такої участи брати в громадській праці, але вже ж таки її частинна праця знаходиться в відділі ім. Кн. Ольги при катедрі св. Володимира.

Пані А. Пелишок також належить до Старших Громадян „Спадщина" при Інституті св. Володимира.

Після привітань, що їх склали приятельки і родина для ювілятки. пані А. Пелишок, і по такій смачній перекусці, веселій гутірці, переплітаній милими і приємними розмовами, спогадами про свою молодість, про рідний край і про рідню та любов до своїх батьків, яку вони залишили в Україні — скоро минав час.

На закінчення пані Пелишок склала щиру подяку за ті зворушливі привітання, що її так щиро і тепло вітали з нагоди її уродин.

З цієї нагоди пані А. Пелишок склала пожертву на прес. фонд „Променя" — 80.00 дол. з нагоди „ 80-ліття життя. „Промінь" вона все любила читати і дуже високо цінить цей журнал по-сьогодні.

На відході ще раз побажали для Ювілятки кріпкого і доброго здоров'я та багато веселих сонячних днів прожити ще на довгі літа.

А. Євчук.

СПЕЦІЯЛЬНО ОЦІНЕНІ ЧЛЕНКИ: Перший ряд зліва направо: **Параня Малицька. Іва Ханасик, Марія Чарнецька, Віра Єринюк, Гелен Федорків;**
ка — членки 50-ліття; 25-ліття членства — **Марія Тодо**
Другий ряд: **Анна Особа і Марія Мандрик** (відзначені за 25 років; **Вайлет Романчук, Ольга Грушка, Марія Цвіклевич.**

Звіт Провінційного З'їзду Союзу Українок Саскачевану

П'ятдесятшостий Провінційний З'їзд складових організацій СУС, Інституту ім. Петра Могили, Музею Союзу Українок Канади відбувся в Реджайні, Саск. 24, 25 і 26 жовтня 1986 року в українській православній Авдиторії. Клич З'їзду був „Нові напрями".

Реєстрація делегатів та гостей почалася в п'ятницю о год. 7:00 вечора, а 7:45 відкриті річні збори Інституту П. Могили, та зокрема сесія СУМК. Предсідником зборів вибраний В. Мисак. П. Киндрачук прочитав протокол з минулих річних зборів. Звітували: Голова Дирекції п. Сорокан, ректор Тарас Маковський, прочитав імена студентів нагороджених стипендіями, та про фінансовий стан відносно справ завіщання та другі господарські справи. Вибрано до дирекції: пана М. Бойчука, пані К. Шолтер, за голосуванням членів Інституту.

О годині 9:00 рано в п'ятницю — Провін. Екзекутива Союзу Українок Канади разом з окружними представницями та делегатками мали нараду. Голова Галя Клапущак відкрила сесію спільною молитвою, привітала присутніх і покликала кожну представити себе, свій відділ чи позицію в Провін. Управі.

Гостя, пані М. Вакалюк — реф. Музейної Фундації здала звіт зі своєї подорожі у справі Музею. Пані М. Буряник — звітувала як реф. про свої успіхи в Іларіон Домі в Саскатуні.

Дискутовано ріжні справи та проблеми по відділах, про вручення стипендій, роля управи у здобутті фондів, комунікація обіжників, скликання з'їздів що другий рік, а в середовий рік одноденну сесію. Після нарад сесію закрито 10:20 вечером. Учасники з'їзду зійшлися разом на смачну перекуску при розмові в товариській атмосфері.

Субота 26-го жовтня:

О годині 7:00 рано в соборі Зіслання Св. Духа відслужено Молебень о. О. Гупкою, парохом громади, а опісля учасники прибули на сніданок до авдиторії, де реєстрація продовжувалась.

О годині 9:00 рано відбулося офіційне відкриття З'їзду. Після покликання президії, о. Гупка проказав молитву вшанувавши покійних хвилиною мовчанки. Господарем був п. Франко, пров. голова ТУС, привітав присутніх, особливо пана А. Мельничука, голову СУС і покликав до слова. Відкрита спільна сесія — промовляв голова ТУС на Канаду, пан Пилипов на тему З'їзду — „Нові напрями". Він підкреслив певні пляни поступу в наших організаціях, щоб не повторювати те, що вже перероблене, а постійно йти вперед, потрібно ближчої комунікації.

Дискусія на тему членства, співпраця, мідія, радіо й телевізія та преса, в трьох групах, трьома панелістами — Я. Лозовчук, Т. Король, С. Сеник. По цім загальна сесія над даними темами та підсумування панелістів. Виринули важливі питання та рішення, що після оформлення увійде до резолюцій З'їзду. Далі звіт голови Музейної Фундації — пані М. Вакалюк, звіт пана Качковського, управителя Музею, про пляни на розбудову. Про потребу фінансової піддержки від українського суспільства. Пані Віра Наконна говорила про членство, повідомила, що начисляють 300 членів Музею.

Звіти літніх осель:

Галя Клопущак, голова Саскачеванської Провінційної Екзекутиви Союзу Українок у Реджайні.

Зелений Гай — п. М. Сорочка, оселя Тризуб — п. Вараниця, заявив успіхи та розбудову оселі.

Сесія Союзу Українок Канади:

Сесію відкрила голова Пров. Екзекутиви — Галя Клапаущак, і привітала усіх присутніх. До президії попросила голову крайової управи — пані Анну Холод, уступаючу голову Пров. Екзекутиви — пані К. Волощук, пані Вакалюк — від Музейної Фундації, пані В. Наконну — від Музею, пані Ф. Гюбик — скарбничка Пров. Екзекутиви, пані М. Буряник — реф. Музею Пров. Управи і гостю доповідачку — пані Галину Мельник-Марко з Вінніпегу.

Вибрано секретарок: Катерину Пасеку і добр. М. Гнатів. Слідувало представлення делегаток і гостей відділів Союзу Українок в Саскачевані.

Заступлено було 8 відділів: з Йорктону, два відділи з Саскатуну, Норт Бетелфорд, Реджайни, Мус Джо, Канори і Мазепи. Присутніх делегаток було 24.

З'їздова секретарка прочитала протокол з минулого з'їзду, який відбувся в Реджайні 1, 2 і 3 листопада 1985 р.

Фінансовий звіт: здала касирка Пров. Екзекутиви — пані Ф. Гюбик. Від Централі Союзу Українок привіт зложила — Анна Холод (як голова) та розказала дещо з діяльности Союзу Українок. Мають нову секретарку в Централі — Любу Гнат, яка недавно прибула до Канади з Польщі і володіє прекрасно українською мовою. Централя Союзу Українок Канади видала книжку „Півстоліття на громадській ниві", яка тепер коштує 40.00 долярів. Лекції для релігійних навчань вже опрацьовані, але друком вийдуть на другий рік.

Ікони до цієї програми малює Віра Сенчук з Вінніпегу.

Пані Холод повідомила, що проєкт „1000-ліття" хоругви і Митрополичі ризи будуть освячені разом і мають бути готові на святкування в Саскатуні в серпні місяці 1987 року.

Святкування 60-ліття Союзу Українок Канади плянується на 1987 рік. Плянується в „Промені" ювілейні та особисті, як також Різдвяні побажання та привіти. Привітання від підприємств та особисті. Заплянована з'їзд Союзу Українок на днях 16, 17 і 18 серпня 1987 р. в Саскатуні, де відбудеться відзначення бувших голів та величавий бенкет.

Пані Галина Мельник-Марко, була доповідачкою сесії С.У.К. — представила її Катерина Пасека. Тема її промови була: „СУС і напрямні на будуче". Пані Марко прекрасно з'ясувала тему своєї доповіді. Вона заторкнула важливі сучасні справи: а) Хто ми і кого репрезентуємо, б) Яка є тема і ціль нашої організаційної праці і в) Наша молодь — українська душа.

Пані Г. Марко сказала, що треба голосно обороняти тих, які віддають своє життя за правду, а не мають сили себе оборонити. Що до нашої молоді, вона сказала: — „Треба допомагати фінансово молоді, щоб вона поглиблювала своє знання. Особливу увагу пані Марко звернула на збереження української мови.

Першу ролю відіграють самі батьки. Треба мати час для дітей і родини. Хто, як не мати, повинна перше вляти в душу своєї дитини любов до свого рідного. Наша постанова та тисячоліття вивчання української мови.

Про організаційне провідництво найбільш бракує нам провідників. Треба їх виховати — влаштувати курси для провідників. Не забули про культурно-освітню працю бо така праця повинна бути на наших зборах та по відділах.

Пані Мельник-Марко закінчила словами поета: в яких був заклик і бадьорість до праці для українського народу. Предсідниця Галя Клопущак щиро подякувала доповідачці за її змістовну доповідь.

Пані Буряник говорила про проєкт Провінційної Екзекутиви з нагоди 1000-ліття хрещення України. Вишивають хоругви, які мають бути готові на святкування в місяці серпні 1987 року в Саскатуні. Хоругви були на виставі під час з'їзду. Також продаються карточки св. Володимира і св. Ольги, які можна набути від музею.

Пані Скварчук порушила справу Недільної школи в Мелфорт, де потребують помочі в зорганізуванні від духовенства. Виринула дискусія — і внесок щоб Місійний відділ при Консисторії зайнявся цією справою.

Справа стипендій: Пані А. Залещук внесла, щоб стипендію давати студентам, яких мами належать до Союзу. Запити на аплікації залишаються ті самі.

Звіти відділів (мале число) були поміщені в збірнику і роздані делегаткам при реєстрації. Після дискусії — рекомендовано, щоб З'їзд відбувся що два роки.

Голова Галя Клопущак подякувала всім членкам за добру співпрацю, повідомила, що речі на розігравку подарував відділ „Доньки України" в Реджайні. Щира їм подяка.

Обговорено справу продовження розігравки для здобуття фондів. Сугестія була — піднести організаційний фонд на 2.00 дол. від членки по відділах.

Номінаційний Комітет:

Пані А. Клопущак з Саскатуну, пані К. Щербій з Саскатуну, пані добр. Стеценко з Норт Бетелфорд.

Комітет представив, що склад Пров. Екзекутиви на слідуючий рік залишається цей самий, з виїмком Катрусі Луцюк, рек. секретарки, на її місце вибрано добр. М. Гупку. До Резолюційної комісії вибрано пані Наталю Острижнюк. Сесію Пров. Екзекутиви закрито молитвою „Достойно є" з прапором Союзу — пані Павліна Семенюк з Йорктону.

Вечером відбувся величавий бенкет у ресторані „Фор Сізанс" під проводом СУМК. Бенкет відкрито молитвою, яку проказав о. О. Гупка.

Після вечері слідувало представлення гостей головного стола. Представник міста Реджайни був п. Т. Холод, радний; дав привіт від посадника Шнайдера. Др- Е. Клопущак представив головного промовця вечора о. Миколу Чурака, який прибув з добродійкою з Вакав, Саск. Свящ. Чурак говорив про ситуацію Української Православної Церкви в Польщі. Д-р Клопущак в імени присутніх подякував промовцеві за дуже цікаву промову, а слухачі відозвалися своєю овацією.

Господинею бенкету була голова СУМК — панна Моруся Гладун. Вона покликала пані Розалію Моніту, щоб представила вислід та вручення сипендій Союзу студентам, які вступили перший рік до університету. Стипендії одержали: Маланя Васкович і Анна Гнатів — з Йорктону, Соня Олесюк — з Саскатуну, Михайло Моніта — з Реджайни і Іван Король — з Канора. Бенкет закрито молитвою, а опісля була забава.

Неділя 26 жовтня. Рано о год. 10:00 рано в церкві Зіслання св. Духа о. О. Гупка відслужив Св. Літургію з поміччю сумківського хору, під диригентурою Оленки Лозовчук. Читання Апостола виконала — Даруся Вівчар. Після Богослуження всі учасники З'їзду перейшли до української авдиторії на обід.

Після обіду продовжувалась програма З'їзду. Предсідницею була — Галя Клопущак, Пров. голова С.У.К. Представлені були резолюції комісії з договором складових нарад ТУС, С.У.К. і СУМК.

В підсумуванні групових дискусій виринула резолюція, створити ближчий зв'язок і порозуміння між Церковним проводом та парафіяльними членами. До цієї теми:

Д-р Е. Клопущак, як член Консисторії й Президії, заявив, що він готовий виїхати поза Реджайну з науковою доповіддю на тему Консисторії. При тім самім Пров. голова — пані Клопущак готова дискутувати справи Союзу з відділами.

В заключенню голова СУС А. Мельничук сказав між іншим, що наше завдання таке: „Пильнуймо свої хати", — що дискусії були першорядні. Пані А. Холод висловила згідливі думки відносно до резолюції, щоб мати певні дати до виконання даних цілей. Такий поступ повинен принести певний успіх. Пан Качковський сказав, що Консисторія повинна усвідомити членство Української Православної Церкви про всі святкування 1000-ліття хрещення України, щоб успішно виконати святкування року.

Голова ТУС п. Франко подякував голові Провін-Екзекутиви пані Клопущак та її управі за добре зорганізований З'їзд.

Голова СУМК — Маруся Гладун внесла, щоб приміщення було призначене для Пров. Екзекутиви в Інституті П. Могили.

З'їзд закінчений співом „Достойно є".

Добр. Марія Гнатів і Катерина Пасека — секр. З'їзду.

THE SECRET TO RETAINING UKRAINIAN HERITAGE AMONGST TODAY'S YOUTH

WRITTEN BY: *Tom Monastyrski — Winnipeg*

CATEGORY: *High School*

Retaining Ukrainian Heritage is a very important topic concerning today's Ukrainian-Canadian Youth. As a member of the Manitoba Provincial CYMK Executive, The Rozmai Dancers of Winnipeg, and as a strong supporter of Ukrainian activities, I can strongly state that the secret to retaining Ukrainian Heritage, especially among the youth, lies in organizations and recreational activities.

Most of our elders in the Ukrainian community believe that the only way to retain the heritage is to enforce the Ukrainian Language on today's youth. This is absolutely the wrong approach to take. Today's youth is growing up in a modern society and we need the freedom and choice to do what we want. This does not, however, mean that a little nine year old Ukrainian can do as he pleases. It means that as the youth matures he/she will learn to deal with his/her own personal heritage.

At this point in the essay, one might begin to say that the Ukrainian Heritage is at it's lowest point and that the idea proposed in this essay is the only way to retain our Ukrainian Heritage. Actually, the idea of retaining heritage through organizations and recreational activities is occuring right at this very moment. Speaking on a personal basis, I can honestly say that more and more people are interested in Ukrainian workshops, outings, dances, etc. It's a sad thing to state and I am ashamed of myself for saying it, but less youth go to, or attempt to go to activities that are absolute Pro-Ukrainianism and that centres on the Ukrainian Language. However, there is a catch to retaining the Ukrainian Language and the Heritage that the youth is disinterested in.

This catch is that when youth are attracted to these recreational activities, they become more spiritually attached to their heritage, therefore making themselves more interested in learning more about their past heritage and passing this heritage on to the generations to come. There is no concrete reason for this social change, but one might suppose they are looking for their roots. The youth of today is learning to take more and more responsibilities, possibly because today's youth is growing up too quickly. Prime example of this change are taking place everywhere in the Ukrainian Community right at this very moment.

I noticed a few changes while I attended a Manitoba Provincial CYMK Cultural Workshop on Ukrainian Mythology held on the May long weekend in Gimli, Manitoba. There were so many people that had no Ukrainian knowledge, but were there for the sake of having a good time. Soon after this outing, these same people showed up at Church regularly and attended CYMK more often. Although this change is very positive, it also has a reverse effect. Youth that were practically tortured to go to Sunday School and Ukrainian School, are tending to move themselves away from their culture as they gradually gain their independence. This is not true in all cases. Some of these youth turn out to be the best leaders in the Ukrainian Community.

Finally, it can generally be assessed that one of the secrets to retaining our Ukrainian Heritage, especially amongst youth, is to basically go out and have a good time with our fellow Ukrainian youth in an exercised Ukrainian environment. Once we do this, we will soon realize that this is the type of life we want our children to have. A life that is fun and exciting, yet controlled to certain limits Subsequently, we will look for that perfect Ukrainian Spouse, so that the Ukrainian Heritage can continue on and not fizzle out to become a part of history.

КОЛИ І ПРИ ЯКИХ...

Закінчення зі стор. 11)

домо, що помер самітний, без ніякої допомоги і обслуги. Щойно на третій день стало відомо про його смерть.

Так змагався український народ за живу українську мову у нашій Святій Українській Православній Церкві.

Добр. Єлисавета Василів — прес.-реф.

28. І. 1987 року — Торонто, Онт.

HAWAIIAN ORDEAL:
Ukrainian Contract Workers 1897-1910

By Michael Ewanchuk, Publisher, 1986, 180 pp.

The foreword of this most informative book stresses the extensive research done by the author in archives and libraries, as well as two visits to the Hawaiian Islands. He also interview- and copies of original communications. Appendices, a bibliography and an index conclude a very unusual historical account. It is dedicated to the descendants of Ukrainian immigrants in North America.

There were two waves of Ukrainian immigration to Hawaii. The first wave began in 1897 from villages of Western Ukraine. The second in 1909, came from Manchuria.

The peasants of Western Ukraine were anxious to emigrate to the New World at the turn of the twentieth century to take advantage of free lands. Land agents descended on villages and persuaded the villagers to choose Brasil and peasant farmers of Western Ukraine.

In 1897, a group of immigrants from the Borschiw district of Halychyna arrived at the book is made doubly more interesting with the inclusion of numerous illustrations, photos, maps Argentina. The news of the unhappiness of these settlers in South America caused Prof. Joseph ed some of the descendants of the Ukrainian contract workers who still live in Hawaii. This Oleskow to investigate emigration to Canada. Through his efforts, the floodgates of immigration to Canada were opened for the land hungry pany Line. He persuaded this group, as well as port of Bremen, Germany. They were met by an agent for the North-German Steamship Comother groups later, to reject settlement in Canada and to go instead to a "New Jerusalem" in Paradise Islands. This was Hawaii.

These people signed contracts to work on sugar plantations. Little did they imagine what hardships awaited them. First there was a four month sea voyage around Cape Horn, a journey which even seasoned sailors dreaded. Then they became slave labour for Hawaiian sugar planters. The author gives a vivid description of the fate of these immigrants; how they were overworked, underpaid and abused. How these people survived and how most of them finally escaped is a very interesting story.

This reviewer found the second part of the book, Harbin to Honolulu, even more captivating. By the turn of the century, Hawaiian plantation owners were losing much of their contract labour and so asked agents to find them a new source of supply. A couple of agents knew the Russian language and they turned their attention to Manchuria. Here were settlements of Ukrainians dating back to the mid 1800's. The agents prepared a 12-page pamphlet in Russian, describing settlement in Hawaii in glowing terms.

This pamphlet was widely circulated and widely read by the villagers in Manchuria. Hawaii spelled freedom for them and their children; freedom from the oppression of Russian officials; freedom to acquire lands in a warmer climate.

Consequently, a party of 157 men, 66 women and 80 children arrived in Honolulu from Vladivostok by the vessel Siberia in October, 1909. They were assigned at once to plantation work. The planters were highly pleased with their labour and asked for more people of the same kind. Also the Hawaiian authorities wanted to limit the immigration of Asiatics; these people from Manchuria were actually Europeans.

However, conditions of work for contract labourers in Hawaii had not improved. The promised free lands were not forthcoming, schools were denied them and the constant rains made life miserable.

Before the news of the dissatisfaction of the first group of immigrants reached Manchuria, hundreds of others were ready to go to Hawaii. These were all those Ukrainians who had been forced, in one way or another, to move to the Far East. Some had been induced by Russian officials to settle in Manchuria. Others had worked on the building of the Trans-Siberian Railroad and had remained in Harbin when the work was completed. Some were political prisoners released from Sibirian jails. Many were prisoners of war, released from Japanese prisons after the Russo-Japanese War. All of them, with some Russians and Poles amongst them, were very anxious for a new life in a far away land.

When next the "Siberia" docked in Honolulu, in 1910, there was a total of 300 labourers

VESNA FESTIVAL

THE WORLD'S LARGEST UKRAINIAN CABARET

Sponsored by The Ukrainian Professional and Business Club of Saskatoon

Vesna '87 has engaged Luba Goy of the "Royal Canadian Air Farce" as the featured entertainer at Vesna Festival's "Evening of Fun and Laughter" to be held May 7, 8 and 9, 1987 in Saskatoon's Centennial Auditorium.

Luba Goy is fondly remembered by participants in the 1979 Vesna Festival when the sensational comedienne literally brought the house down with her zany routines. Festival organizers consider her the natural choice to head Vesna '87.

Luba has toured Canada and the United States as a stand-up comic in a one-woman show. In the period 1984-86, she has played a leading role in "Just a Kommedia", a play about growing up Ukrainian Canadian. The play's two western Canadian tours culminated with performances at Expo '86.

A graduate of the National Theatre School, Luba performed at Stratford before turning her considerable talents to comedy when she joined the group which in 1973 became the "Royal Canadian Air Farce" on CBC Radio (her performances which have won Luba 4 ACTRA awards). With Air Farce, Luba has appeared on the CBC and Global Television networks and on stage across Canada and the northwesttern United States. CBC has released a home video "Air Farce Comedy Channel" featuring highlights from the TV series.

Luba has appeared in movies on both the NBC and ABC networks. Her Canadian appearances include CTV's comedy series "Bizarre" and co-hosting TV Ontario's "Bits and Bytes". Luba Goy has given voices to various animated characters in feature-length films and in the "Care Bears" TV series. She is also a familiar face in commercials as characters ranging from a harrassed oven-cleaning houswife to a perky pickle.

Vesna Festival will complement Ms. Goy's appearances with an array of colorful attractions highlighted by a Vesna first — FOUR top-rated Ukrainian dance troupes! Two dance bands, kozaks, musical ensembles, a choir and delicious Ukrainian food are also featured. This kaleidoscope of activity takes place in an environment of exotic decor. An art exhibit and a boutique featuring handcrafted articles round out an exceptional entertainment experience at a very reasonable price.

Ticket information for Vesna Festival '87 is available from:

Vesna Festival Tickets
Box 1592
Saskatoon, Sask.
S7K 3R3

or telephone (306) 374-0863

"AN EVENING OF FUN AND LAUGHTER"

Contact: Alicia Klopoushak
Entertainment Chairman
(306) 242-2763 — Mornings and Evenings.

---

on board. They were assigned to different plantations and treated in the same abusive way as were the first group. Some months later, they went on strike. This was not an easy thing to do. The planters, the government of the Territory of Hawaii and the Press were all against them. The strikers were thrown out of their huts and left without food. They were beaten, maligned by the newspapers of the day and many were forced to go back to the inhuman conditions of work.

How this group finally received relief and assistance makes very fascinating reading.

The third part of the book deals with the tracing of the descendants of the contract workers. This was not an easy task since immigration to Hawaii ceased nearly eight years ago. It is to the credit of the author that he undertook such a diwwicult price of investigative reporting.

The book is available in Ukrainian book stores and autographed copies may be obtained from the author. In Canada the cost per copy is $12.95 plus $1.00 handling changes. Order from Michael Ewanchuk, Publisher, Hawaiian Ordeal, 828 Borebank St., Winnipeg, Man. R3N 1G4.

Reviewed by *Helen Raycheba.*

25-літній ювілей відділу ім. Л. Українки в Оттаві, Онт.

Дня 16 листопада 1986 року місцевий відділ Союзу Українок при катедрі Успіння Пресв. Богородиці, відзначив 25-літній ювілей свого існування. Святом проводила пані Г. Михальчук — культ-освітня референтка відділу.

Гістьми на цьому святі були від крайової управи — пані М. Вакалюк, яка передала привіти, а опісля розказала про працю і завдання музею в Саскатуні та його потреби, і пані О. Сушко — голова на Східню Канаду, пані О. Сушко говорила про велике значення жіночих організацій, які працюють на добро нашої Церкви, поширюють нашу культуру і звичаї.

Коротку історію нашого відділу подала — пані Галина Михальчук.

Першу спробу заснування С.У.К. в Оттаві 1952 року завдячується головно пані Миросі Дікур, дружині тодішнього посла до парляменту Івана Дікура. Відділ заіснував під назвою „Св. Софії". Одначе, на протязі деякого часу з браку співпраці відділ поволі перестав існувати. Щойно 1960 року, за ініціятивою покійної Анастасії Тріщук, створено було відділ, який назвали ім. Л. Українки.

Тому, що в тому часі громада в Оттаві підготовлялася до купна та будови нової церкви, відділ включився в цю працю і безперервно допомагав їй як морально так і фінансово. Пожвавилась культурно-освітня праця, імпрези, свята, відчити, обіди, чаї, а особливо відділ подбав про Недільну і Українську школи та дбав про прикрасу церкви і все інше, де потрібно було помочі в громаді.

Відділ також належить до місцевого відділу КУК, Жіночої Ради, Суспільної Опіки, жертвує на наші інститути, музеї, журнал „Промінь", „Вісник", „Український Голос".

На протязі 25-ти років відділ очолювали слідуючі голови: покійна А. Тріщук, І. Мушка, О. Самець, З. Волох, М. Мех, Я. Ковалик, М. Лазарович, Г. Михальчук, В. Сеньчук, В. Даркович, Л. Подольська, З. Джансон-Луцик.

За 25-літнє постійне членство ім. Л. Українки в Оттаві, Централя надала грамоти слідуючим жінкам: Д. Кір. Т. Лазарович, М. Мех, К. Мосійчук, І. Мушка, Л. Подольська, С. Прокопович, О. Самець, З. Волох.

Вручено грамоти за постійне 25-ліття: членство до Союзу Українок переходовим членкам: Г. Михальчук — Монтреаль-Оттава і М. Пилипчук — ст. Кетеринс — Оттава.

За довголітню працю для церкви в сестрицтві до 1960 р. і по сьогоднішній день, відзначено грамотами слідуючих жінок: А. Чінківська, К. Лящук, К. Ляшевська, С. Новицька, В. Савченко, К. Венгрин, Г. Желем.

Маленьку виставку з мистецькими експонатами підготовили: Л. Волощук-Дансмор, Г. Михальчук, З. Джаксон-Луцик, а історію в знимках підготовила М. Лазарович.

Під закінчення цього свята добр. Ґ. Божик представила 9 нових членок і їх всі сердечно привітали та побажали успіхів для дальшої праці в нашій організації.

І. Мушка — референтка.

Зліва доправа: **І. Мушка, О. Самець, З. Волох, М. Мех, Т. Лазарович, Г. Михальчук, З. Джаксон-Луцик, В. Даркович, Л. Подольська і І. Сушко,** — голова Східньої Екзекутиви Союзу Українок.

У ЮВІЛЕЙНОМУ РОЦІ — 60-ЛІТТЯ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

СКЛАДАЄМО ЮВІЛЕЙНІ ДАРИ НА ФОНД ЖУРНАЛУ „ПРОМІНЬ".

з нагоди 60-літнього ювілею
СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

засилаємо щирий привіт і бажаємо Центральній Управі і Провінційним Екзекутивам і всьому проводові та членству в праці на добро нашії організації і нашої рідної Української Православної Церкви і всього українського народу. найкращих успіхів і здоров'я — „На многії Літа".

З тієї нагоди засилаємо наш дар на $50.00 на журнал „Промінь".

За відділ ім. Лесі Українки:
в Стирджес, Саск.
Марія Михайлюк, референтка „Променя".

Відділ ім. Марії Маркович
в Канорі, Саск.

з нагоди 60-літнього ювілею
СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

щиро вітає Центральну Управу, Провінційні Екзекутиви, всі відділи в Канаді.

Висловлюємо признання оснувателькам Союзу та всім давнішим і теперішнім провідницям та бажаємо успіхів у всіх Ваших плянах.

Засилаємо наш дар в сумі $100.00 на журнал „Промінь".

Анна Стінка — голова, **Марія Мисак** — секр.

— — —

Відділ ім. Ольги Басарабової
в Нипавин, Саск.
з нагоди 60-літнього ювілею
СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

має велику приємність скласти привіт Центральній Управі, Провінційній Екзекутиві, відділам й всьому членству організації.

Висловлюємо щире признання всім бувшим і теперішнім провідницям та всім членкам за їх віддану працю для добра організації. Складаємо наш дар $25.00 на журнал „Промінь".

Хай Господь обдаровує Вас добрим здоров'ям і благословляє на дальшу працю.

За відділ,
Марія Басараба — голова,
Добр. Богданна Крочак — секретарка.

з нагоди 60-літнього ювілею
СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

заслуженої першої української жіночої організації, в якій моя Покійна дружина Ольга Андрущак брала активну і провідну участь, складаю в її пам'ять $60.00 на журнал „Промінь", якого вона високо оцінювала за життя.

Федір Андрущак, Саскатун.

з нагоди 60-літнього ювілею
СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

вітаємо все членство нашої організації

Стій на варті, щоб ватра не згасла,
Щоб священний вогонь не погас.
Бережи Україну прекрасну
Кожен рік, кожен день, кожен час.

Куй братерство й єдність як крицю,
Що ведуть до одної мети.
Бережи скарб звичаїв, традицій,
Бо вони мідь і сила в житті.

Віра Ворскло

З нагоди 60-ліття Союзу Українок Канади вітаємо все членство нашої організації, Крайову Управу й Редакцію „Променя" й висловлюємо признання за пророблену працю, за плекання національної свідомости, мови й культури.

Бажаємо й в майбутньому нести наш смолоскип високо й не зійти на манівці асиміляційної тенденції, яка своїм незамітним павутинням щораз більше всмоктує нас в блаженне життя космополіту. Пам'ятаймо, що цілі які лягли фундаментом нашого статуту 60 років тому сьогодні актуальні. Шукаймо лише модерних способів, щоби їх впроваджувати надалі в життя, а при тім пам'ятаймо найважніше, що без рідної мови й народу рідного нема.

ЩАСТИ БОЖЕ!

За Екзекутиву

Відділу ім. Доньки України в Монреалі
Оксана Русин — голова,
Галина Сенишин — кореспондентка секретарка.

з нагоди 60-літнього ювілею
СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

складаю щирі побажання Центральній Управі, Провінційним Екзекутивам, відділам і всім членкам.

Бажаю багато успіхів у Ваших плянах і проєктах. Засилаю $25.00 на журнал „Промінь".

Марія Ортинська — Канора, Саск.

НАШИМ ДІТЯМ

Великодній привіт

На дзвініці дзвонять дзвони,
Великодні, голосні —
Всюди втіха, всюди гомін,
Всюди радісні пісні.

Це Ісус воскрес з могили,
І воскресла з Ним весна;
Квіти сині, жовті, білі
Розсипає скрізь вона.

Любі друзі, добрий ранок!
Всім привіт: Христос воскрес!
Час співати нам веснянок,
Щоб із серця смуток щез.

Великодніми піснями
Звеселяймо Божий світ,
Щоб почула за морями
Україна наш привіт.

Р. Завадович

Великдень

З найкращих українських традицій для мене є Великдень. В цей час відновляється життя природи і душі час радости, бо Христос Воскрес! Як я пригадую, в моїй родині ми постимо і йдемо до церкви у Вербну неділю, де дістаємо посвячену вербу, ідемо до Плащаниці, ідемо до прибраного Гробу. Цим ми готуємося до Воскресіння Христового.

Як я пригадую Великдень, то мені відразу пригадується писанка. Я кожного свята стараюся написати хоч одну писанку. У нашій хаті в той час збільшується активність, мама приготовляє кошик, я помагаю. До кошика кладемо паску, крашанки, сир, ковбасу, хрін, масло, шинку та писанки. А до мого кошика бабуся дає мені маленьку паску.

Ідемо до церкви рано в неділю, як почули, Христос Воскрес! — то у відповідь — Воістино Воскрес! — це дає знак, що час доходить святити паски. Хор співає: Христос Воскрес із мертвих, смертію, смерть подолав і тим, що в гробах життя дарував".

Після свячення пасок за українським звичаєм, вся наша родина іде до бабусі і дідуся на свячене. Вони завжди пригадують, що колись так було в Україні. Ми є дуже щасливі, що є можливість нам святкувати вільно Великдень в нашій країні Канаді. З Богом я буду продовжувати цю велику українську традицію.

Наталка Новицька, 10 років.

Нагороджена на Конкурсі на Першій Конференції Союзу Українок Канади у Ванкувері в серпні 1986 р.

Ягілка з хороводом

Зайчику, довгі вушечка
Заграй, заграй, зайчику,
Та дрібушечки!

Зайчику, візьми скрипочку
Та потягни смичечком
Хош хвилиночку!

Зайчику, сядь на яєчку,
Заграй, заграй, зайчику
Та ягілочку!

Грай, грай, нам пташотонькам
Грай нам, малим хлопчикам
Та й дівчатонькам!

О. П.

Плакуча верба

(Легенда)

Плакуча верба була колись гордим, струнким деревом. Високо вгору підіймала вона своє пишне гілля й красувалась проти ясного неба.

Сонечко тішилося її красою і думало:

— Ніхто не має такого чудового гілля. Верба найстрункіша з дерев. Вона окраса садів! — і сонце ласкаво посміхалося їй, а небо пестило її...

Але настав страшний день, коли книжники і фарисеї привели Господа нашого на суд до Пилата. Цісар, не знайшов ніякої вини і хотів відпустити Христа на волю, але судді й намісник римського цісаря звеліли замучити Ісуса Христа. Вони дали наказ воїнам бити Його, а вкінці розіп'яти на хресті. Жорстокі воїни побігли в сад, щоб знайти різок. Вони побачили вербу, що гордо спиналася гілками до високого неба. Воїни нарізали вербових гілок.

Верба здригнулася від болю, коли воїни обтинали її гілки. Але вона не догадувалася для чого воїни брали її гілки. Коли ж побачила, що ними вони били Христа, — не витерпіла:

— Яка ж я нещасна! Який же сором, що мої гілки виконують таку страшну, таку ганебну роботу!... Не можу я дивитися тепер вгору на небо...

Сумно опустила верба своє листя, схилила гілля низько до землі й гірко плакала.

Від того часу верба завжди плаче своїми гілками. Тому й вона плакучою зветься. Вона росте при могилах. Шумом своїм розповідає про страшну подію — вияв жорстокости людей до свого Спасителя.

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

Відділ ім. Олени Пчілки Норт Бетелфорд, Саск.

У неділю 14 грудня о годині 1-ій по обіді відбулися Річні збори відділу ім. Олени Пчілки в Норт Бетелфорд. Предсдницею зборів була голова відділу — Ольга Бицкал, секретарювала — Марія Саранчук. Голова відкрила збори молитвою і попросила членок вшанувати пам'ять померших членок хвилинною мовчанкою. Протокол з минулорічних зборів і цілорічної діяльности прочитала секретарка. Голова і членки комітетів вкоротці подали свої звіти.

За рік 1986 відбули 9 місячних зборів і 2 засідань заряду. Впродовж року ми старалися по змозі піддержувати нашу Церкву, українські національні і громадські справи. Відбули Пущення, Великоднє печиво і чай. Членки сходилися пекти паски й колачі. Приготовил обід під час Місії, як також обід й перекуски — поминальні і похоронні. Також приготовляли перекуску свяченого й розносили до місцевої лікарні й дому для старших „Ривер Гайтс Лодж". Видали обіди у Провідну неділю й на Храмове свято св. Івана. Літною порою жертвували їжу для оселі „Зелений гай".

Продажем куховарських книжок займається референтка — Кароля Білик. Цей проєкт вже на закінченні.

Відбули осінній базар і пущення. Вислали делеґатку, добр. Юлію Стеценко на Пров. З'їзд у Реджайну.

Членка Кароля Білик провадила „воркшоп" навчання „Ривер Гайтс Лодж" — дім для старших. У місяці червні членки розвозили їжу для старших і незаможних — „Мілз он Вілз". Брали участь у Шевченківськім концерті. Членки чистили церкву й залю, і садили квіти біля церкви. Наші членки входять у сестрицтво. Вони взірцево дбають про чистоту й порядок у церкві.

Щороку висилаємо Різдвяні побажання до „Променя" як також жертвуємо на нев'янучі квіти в пам'ять членок котрі відійшли у вічність.

На протязі року наш відділ жертвував на різні цілі: „Клаб 500" при Інституті й для хору „Ластівка". Висилали на „Гарт Фонд" для молоденької Линдзей Іванчук з Витков, Саск., заплатили за малювання загороди довкола церкви й резиденції як також за поважний проєкт перероблення умивальників у залі під церквою. Жертвували на Музей у Саскатуні. Вислали пожертву до „Емнесті Інтернешонал".

Відділ заплатив за голосник для церкви і також за заложення умивальника (синьк) за захристієм.

Відділ пожертвував на Музейний фонд. Вислали пожертву на підтримку журнала „Промінь", на Організаційний фонд, на Музейний фонд і на Інститут Петра Могили. Щороку відділ вручає стипендії для студентів українознавства в державних школах. Відділ вислав пожертву на покриття коштів вітрака для оселі „Зелений гай". На добродійні цілі ми продавали білетаи, прихід з мережок. Висилали особисті листи-протести до „Дешийн" комісії, як також у справі телевізійної програми „Пітер Юстіновз Росія". Дарували вживане убрання до „Інтирвел Гавз", „Індієн енд Мийті Френдшип сентир" і до чого йшов на Музей, як також на З'їздовий фонд. На днях членки вислали особисті листи-протести до „Лайф Меґезін" у справі книжки „Да Совійот Юнійон".

Заряд відділу на 1987 рік: Марія Сохацька — уступивша голова, Ольга Бицкал — голова, Катерина Маліцька — 1-ша заст. голови, Марія Дмитрук — 2-га заст. голови, Докія Кіндрачук — 3-тя заст. голови, Марія Саранчук — секретарка, добр. Юлія Стеценко — заст. секретарки, Савеля Лазарович — касирка. Контрольна комісія: Ґеня Галевич, Кароля Білик, Савеля Харко.

Референтки: Добродійна — Ґеня Галевич, Архіви — Катерина Друль, Емнесті Інтернешонал — Катерина Маліцька і Марія Саранчук, Шиття — Кароля Білик, Ґеня Галевич, Наталія Нагірна, Анеля Ничик, Печива — Марія Дмитрук, „Променя" — Катерина Маліцька, Музею — Марія Сохацька, Культурно-освітня — Савеля Лазарович і Марія Саранчук. Телефонічний комітет — Анна Підвербецька і Ірина Олешко. Провінційна репрезентантка — Катерина Маліцька, Бібліотекарка — добр. Юлія Стеценко.

Марія Саранчук — секр.

— — — — —

Відділ ім. Олени Пчілки Ейпшем - Кадет, Саск.

Річні збори відділу відбулися 8 грудня 1986 року в домі членки Анни А. Козунь в присутності 10 членок. Голова Марія Рудей відкрила збори відспіванням „Достойно є" і була предсідницею зборів. Членки відспівали Вічная пам'ять за померших членок. Секретарка Анна Н. Козунь перечитала звіт минулорічних зборів. Касирка Ольга Звоздецька дала цілорічний фінансовий звіт.

Впродовж року відбулося 10 місячних зборів і 3 засідань заряду. На всіх зборах читають обіжники з Централі і іншу кореспонденцію. Членки по черзі, на зборах подають перекуску і малу річ на розігравку. Голова в своїм слові подякувала членкам за їх співпрацю і добру кооперацію. Всі членки докладно виконують свої обов'язки в міру своїх сил і здібностей.

Впродовж року відділ влаштував такі імпрези, разом із відділами в окрузі: видали обід під час Польового Богослуження, зробили Спільне свячене, Храмовий обід, похоронні обіди і перекуски, Осінню вечерю, 2 випродажі печива (перед Різдвом і Великоднем). Також цього року успішно відбули показ вироблювання і печення колачів і пасок. Кокного року наш відділ святкує день Св.-тої Покрови. В цей день мають Богослуження, Св. Сповідь членок і разом День подяки.

В минулому році пожертвували на новий місцевий шпиталь 1,000.00 дол. на Музей 200.00 дол., на церкву 310.00 дол., на прес. фонд 45.00 долярів, як також на ріжні фонди при анкеті.

Фінансовий звіт з 1985 року.: — Залишилося 4,511.27 дол. Прихід у 1986 р. — 3,566.46 дол. Розхід у 1986 р. — 3,114.30 дол. В касі залишилося 5,063.43 дол.

Заряд на 1987 рік: Марія Рудей — голова, Маруся Козунь — заст. голови, Анна Н. Козунь — рекордова і кореспонденційна секретарка, Ольга Звоздецька — касирка. Контрольна комісія: Ірина Рудей і Маруся Козунь. Ольга Козунь — реф. музею. Варвара Козунь, Софія Черепушак і Анна А. Козунь — сестриці до церкви. Ірина Рудей, Олена Ободяк і Марія Юзва — відвідують хворих. Варвара Козунь, Анна Н. Козунь і Зеновія Звоздецька — господині.

Анна Н. Козунь, секретарка.

Відділ при церкві св. Іллі Едмонтон

Звіт голсви жіночого товариства при церкві св. Іллі в Едмонтоні. На Річних зборах громади, 14 грудня, 1986 р.

Впродовж року відбулося дев'ять Місячних зборів і на кожних зборах добр. Н. Фляк читала нам цікаві речі чи з газети чи з книжок. Цього року наш відділ відвідали: Анна Холод (голова Союзу Українок Кананди) і голова Провін. Управи — Розалія Фарина, а також пані Марія Вакалюк з музею в Саскатуні та пані Микитяк.

Членки приготовили і видали п'ятнадцять обідів, одну вечерю на Йордан для колядників, свячення і продаж великоднього печива. Ми брали участь на день спадщини у Гавриляк Парку, помагали на веснянім Провінційнім чаю Союзу Українок і на чаю у Марії і Френька Шевчук на пошану Лаврентія Дікура, посадника міста. На День Матері, всі, що є в церкві дістають квіти. Квіти коло церкви садить і доглядає Анастасія Стефанюк. Дали перекуску на Пасії і як відвідав нас Пласт. Подаємо каву, коли є панахида і перестеляємо обруси в церкві, коли потрібно. Ми мали два ярмарки і два дні базар.

Ми спонзорували двох молодих людей на освіту до Інституту св. Івана і одну жінку на курс тканння у Бенф. Одна делеґатка була на з'їзді С.У.К. у Ванкувері. П'ятнадцять членок передплачує „Промінь". До церковної каси ми передали 5,000.00 дол., на святкування 1000-річчя 1,100.00 дол., купили шафи на старі книжки, коштом — 2,200.00 дол.

Щира подяка Марії Чорній, що далі очолює нашу кухню, а добр. Н. Фляк за допомогу на обідах і як маєма базар.

Катерина Рожак, голова.

Відділ ім. Лесі Українки Мелфорт, Саск.

Різні збори відділу ім. Л. Українки відбулися 13-го грудня 1986 року в присутности 21 членок. Збори відкрила голова — пані Спелей. Молитву проказала — пані Фідик і хвилиною мовчанки вшановано покійних членок. Голова подякувала членкам і сестрицям за співпрацю та виконані обов'язки. Предсідницею зборів вибрано — пані Залещук, а секретаркою — панну Панчишин.

Пані Залещук привітала наради та побажала успіху. Секретарка прочитала протокол з минулорічних зборів. З діяльности відділу звітувала голова — пані Спелей. Впродовж року відбулося 8 місячних зборів і одні річні. Відбулися свята — роковини Лесі Українки і Тараса Шевченка, на яких було подано перекуску і чай.

Подано перекуску після чотирьох панахид і каву після двох Окружних зборів. Найняли поминальну Службу Божу в часі Великого Посту і видали перекуску. Мали „бінго" в Парк Ленд госпиталі. Дали 25.00 дол. на потреби оселі „Зелений гай" у Вакав і 25.00 дол. на телемирикл, взяли участь у Спільній молитві світу. Приготовили Спільне свячене та обід на Храмове свято громади; взяли участь у Полевім Богослуженні нашої округи. Членки займалися перекускою під час Ліцитації Панчишиних. Вшанували одну членку з нагоди її 75-ліття, влаштували продаж Великоднього печива, писанок і чай. Перекуска на День Подяки. Вітали пані М. Вакалюк з Музею. Купили дві кухні до залі. Членки співають в хорі, а деякі допомагають в лікарні і в домах СТАРШИХ ГРОМАДЯН. Ходили колядувати з церковним хором для Церкви. Вислали 100.00 дол. до Українського Музею в Саскатуні і виповнили бюджет до Централі.

Заряд на 1987 рік, залишився той самий: Катерина Фідик — почесна голова, Анастасія Спелей — голова, Анна Петрів — 1-ша заст. голови, Гафія Ніврянська — 2-га заст. голови, Марія Залещук — рекор. секр., Стефа Гандзюк — касирка, Василина Чорній — кореспонд. секр.

Контрольна комісія: Броніслава Котик, Надія Щербій і Гафія Ніврянська.

Добродійний комітет: Марія Залещук, Василина Кивирига і Катерина Фідик.

Господині: Марія Залещук, Надія Щербій і Стефа Гандзюк — куховарство. Пані Панчишин — побажання.

Анастасія Спелей — голова, **Василина Черній** — секр.

Відділ ім. Лесі Українки Фовм Лейк, Саск.

Річні збори відділу відбулися 4-го грудня вечером в залі Захід Сонця після смачної вечері у ресторані.

Голова — пані Франко відкрила збори співом „Достойно є", секретарка — Вероня Гаррас прочитала протокол з минулорічних зборів, членки заряду звітували з річної діяльности.

Заряд нашого відділу на 1987 рік є в такому складі: Марія Франко — голова, Анна Лазецька — 1-ша заст. голови, Ґеня Крикливич — 2-га заст. голови, Савеля Чокорлан — касирка, Вероня Гаррас — секретарка.

Впродовж року відбулося 12 місячних зборів і одно засідання з церковним комітетом. Для придбання фондів в нас відбувалися бенкети, вечері, перекуски та інше. Весною влаштували Передвеликодній час і продаж домашнього печива — пасок, писанок та ручних виробів. У місяці жовтні мали осінню вечерю.

Були в нас і видатки. — Ми передали поважну суму фондів до церковного комітету на розширення дому для старших громадян, дали пожертву до Українського Музею в Саскатуні і речі ручної роботи до їхнього кіоску, дали пожертву до місцевого музею та на поборювання різних недуг, телемірикл, їжу для немічних, до церковного округу, на фотокопії, купальні, Колегії св. Андрея, Інститут ім. П. Могили, на оселю „Тризуб", Інститут невидючих, на журнал „Промінь" та на стипендійний фонд. Передплачуємо „Український Голос" до лікарні купили пам'ятний вінок на 11 листопада. Дали нагороду студентці — Калет Марчук за найвищу оцінку з навчання укрїнської мови в 12-ій клясі, купили матерію, а пані Кітцул пошила до церкви покрівці на Великий піст та ін.

У кухні відновили верхи столів і докупили посуди та інших речей. Вислали повний бюджет до Централі. Дбаємо про наших старших громадян, що перебувають у старечих домах, приносимо їм Святу вечеру та свячене на Великдень. В місяці січні маємо для них розвагові програми, коляди, а о. Парфанюк (настоятель) старається, щоб раз у місяць відбулася обідниця для них з участю хору, бо вони на це дуже чекають. Відвідала нас пані Марія Вакалюк від Музейної Фундації в жовтні минулого року.

Наше товариство існує 35 років, а як відділ Союзу Українок Канади — 25 років. Минулого року ми влаштували вечерю в ресторані і відзначили ювілей у залі. Пані Єлисавета Литвинюк, членка від самого початку, була першою головою і далі працює у відділі як кухарка. Інші членки, що вибули 30 років і що були вшановані: Є. Литвинюк, Д. Кітцул, В. Чорний, М. Франко, К. Чайковська, К. Скрипничук, Є. Благут, К. Купровська, Д. Іссар, Д. Колибаба, В. Гаррас. Ювіляткою була того вечора — Ґеня Крикливич, що працювала у відділі 25 років, якій відділ вручив різьблену тацу і відзнаку. Пані Кітцул удекорувала торт і прикрасила головний стіл на той вечір. Пані Гаррас подала коротку історію відділу. Господині подали чай і торт.

Працівницям „Променя" засилаємо наші найкращі побажання.

Вероня Гаррас — секретарка.

Відділ ім. Кн. Ольги Вернон, Б. К.

Різні збори відбулися 17 грудня 1986 року в залі під церквою „Успіння Пресв. Богородиці". Збори відкрила голова — Доротея Панчук. Прот. П. Блажук проказав молитву, а потім хвилиною мовчанки було вшановано пам'ять покійних членок відділу.

Отець Блажук висловив подяку управі і членкам за їх працю в ділянках громади та організаційних справ і побажав добрих успіхів в слідуючому році. Особливо звернув увагу, щоб жінки зберігали скарби українського народу та щоб несли свій Смолоскип правдиво і в любов'ї одні до других.

Вшановано пані Василину Кучер, як почесну голову. Доротея Панчук, як голова, в своїм звіті склала подяку управі, Комітетам та членкам за співпрацю в продовж року. Управа та комітети своїм порядком, представили свою працю яку вони виконували на протязі року.

Збори відбуваються раз у місяць. Читано обіжники та всю кореспонденцію. Праця в більшості зосереджується при Українській Православній Церкві, а сюди входять — фінансова поміч та праця при громаді. Зберігаємо традиції, як: Коляда, Щедрий вечір, Йорданські свята, Великодні свята та Спільне свячене. Даємо допомогу парафіянам та прихильникам під час похорону чи поминальних обідів або різних перекусок. Влаштовуємо Осінній чай, продаж печива, розігравки чи навчання ручних робіт. Відзначили свято Лесі Українки та Свято Книжки. Складаємо пожертви на ріжні добродійні потреби. Відбуваються сходини народнього мистецтва, писання писанок, великоднього печива, а особливо колачів.

Комітет „відвідування хворих та старших людей" пробує задовольнити потреби хворих та немічних парафіян, особливо під час Великодня чи Різдвяних свят.

Управа на 1987 рік: Василина Кучер — уступивша голова, Доротея Панчук — голова, Розалія Григірчук — 1-ша заст. голови, добр. Параска Блажук — 2-га заст. голови, Анна Буяр — кореспондентка, Марія Попович — заст. секретарки, Марія Демко — скарбничка.

Відділ ще складається з таких діючих комітетів: Референтка „Променя", Контрольна комісія, Культурно-освітний, Музей, Бібліотека, Відвідування хворих, Мистецтво, Комітет Багатокультурности, Господині, Телефонічний комітет.

Збори закрито співаною молитвою „Достойно є", а потім всі членки пішли на вечерю до міського ресторану.

З нагоди 60-річчя заснування Союзу Українок Канади щиро вітаємо членство та Редакційну колегію. Особливо бажаємо всім доброго здоров'я та дальших успіхів.

Анна Буяр — секретарка.

Відділ ім. Марії Маркович Канора, Саск.

Річні збори відділу ім. Марії Маркович відбулися в залі Рейнбов в неділю 16 лютого 1986 року о годині 2:00 по полудні в присутности поважного числа членок.

Збори відкрив о. М. Дерев'янка, а молодь СУМК-у проспівала „Отче наш". Предсідницею зборів була Ольга Ойстрик, а секретарювала О. Завісляк. Звіт діяльности відділу опрацювала і надрукувала та роздала членкам голова відділу пані Тіна Ременда.

У цім надрукованім звіті голова описала дещо з історії відділу, особливо про його початки. Якраз тепер, мимає 58 років, як товариство заснувалося. Початок дали йому піонерки жіночого руху в Канаді, Євгенія Козяр, як перша голова, Юлія Цимбаліста, Катерина Бойчук — сформували резолюцію, якою організація повинна бути та які її завдання. Жіноче товариство було одно з перших, що вступило до Союзу Українок Канади, як відділ ім. Марії Маркович. Саме тепер Союз Українок Канади святкує своє 60-ліття. Між піонерками згадує пані Ременда пані Анелю Стратійчук, яка від 1928 року постійно працює у відділі та приходить на всі збори та бере участь в дискусіях.

До заряду на 1987 рік увійшли: Тіна Ременда — уступивша голова, Анна Стінка — голова, Ольга Ойстрик — перша заст. голови, Антоніна Гладун — друга заст. голови, Наталія Писемна — третя заст. голови, Анна Стусек — рекорд. секр., Марія Мисак — кореспондентка, Дорін Ортинська — авдитор, Дора Король — касирка. Вибрано також голів різних комітетів як членства, відвідування хворих, програмовий, харитативний, музейний, соціяльний, журналу „Промінь", Недільної школи, сумківський, сестриць до церкви та інші.

Після зборів відбулася товариська вечеря, на якій до столів доносили члени (мужчини) ТУС.

Святочний торт принесли Василь Стінка і Петро Котик і тим вшанували отця і добродійку Дерев'янків з нагоди їх 16 роковин подружжя і день народження добр. Дерев'янки. Збори і вечеря закінчилися співом — Многоліття.

Тіна Ременда — уступивша голова відділу.

Відділ ім. Лесі Українки у Виндзор, Онтаріо

Загальні Річні збори відділу ім. Лесі Українки відбулися 5-го грудня 1986 року в авдиторії собору св. Володимира. Перед зборами, настоятель громади В. Макаренко відслужив в соборі св. Володимира панахиду в пам'ять покійних членок відділу.

Відтак всі членки зійшли до залі, де спожили смачну вечерю. Збори відкрила голова — пані Аделя Мілько. Молитву проказав о. В. Макаренко. Хвилиною мовчанки вшанували покійних членок. Предсідниця зборів, голова Аделя Мілько привітала і подякувала членкам за численну присутність. Секретарка зборів — Оля Друль прочитала кореспонденцію, а опісля протокол з минулорічних зборів.

Привіти склали: Настоятель о. В. Макаренко, пан Нестор Костинюк — голова соборної громади, п. Мирон Друль — голова місцевого відділу ТУС та панна Криста Нагнибіда — голова старшого відділу СУМК. В усіх привітах було висловлено велике признання жіночому товариству за велику добродійну працю для Церкви та взагалі в усіх відтинках нашого українського життя в Канаді.

Звіти з діяльности і праці здавали членки управи і реверентки комітетів. Голова — Аделя Мілько, звітуючи з цілорічної успішної праці, висловила сердечну подяку управі, референткам комітетів і всім членкам за їхню щиру кооперацію. Подякувала чоловікам, що помагають в тяжкій праці, отцеві і добр. Шадурським і отцеві і добр. Макаренко за поради і молитви.

Впродовж року відбулося 9 місячних зборів, 11 засідань управи. Сповняли бюджет до Централі. Вписалося дві нових членки, а відійшло 4 членки на вічний спочинок. На зборах завжди читано обіжники і кореспонденцію. В 1986 році відбулися такі імпрези: Академія в честь Лесі Українки, курси писання писанок, Весняний чай, на якім гостили пані Уляну Криворучко (заступницю голови Східньої Канади) і представників з інших українських організацій міста Віндзору як:ТУС, СУМК, голову соборної громади св. Володимира та льокальну Жіночу Раду. На святі вшановано членок грамотою і відзнакою відділу — 50-ліття відзнакою і грамотою: Олена Венгер, Іванна Римар, Маруся Гладиш, Емілія Паркс, 25-ліття грамотою вшановано: Олю Кузик і Ольгу Торошенко. Грамоту Досягнення отримали: Анна Приймак, Марія Карпінець, Текля Дуган і Євгенія Щепанська.

Приготовили обіди на імпрези соборної громади: — Річний базар, Маланку, Йорданську св. вечерю, Місійну перекусу, Спільне свячене, Річний пікнік, Храмове свято, прощальний обід для отця і добр. Шадурських, прийняття для отця і добр. Макаренко і їхньої родини. Відділ посилає репрезентантів до Ради Багатокультурности на День Спадщини вшановано членку — Марію Карпінець. Танцювальний ансамбль св. Володимира і бандуристи СУМК виступали на їхніх імпрезах. Наш відділ брав активну участь в караселі, гостили варениками організацію Підприємців і Професіоналістів, відділ підтримує Українську й Недільну школи і разом відсвяткували свято Миколая; вдділ мав велику приємність гостити п. М. Вакалюк — голову Музейної Фундації. Започаткування 1000-ліття У.П.В., відділ масово поїхав автобусом звеличати це свято на оселі „Київ", закуповуємо книжки до бібліотеки і зараз почали вишивати хоругви для своєї церкви, відділ був зарепрезентований на бенкеті ОУК, на З'їзді Східньої Канади і на симпозіюм.

Добродійний комітет: Відвідували хворих по лікарнях, в домах і старечих домах через цілий рік. Висилали Різдвяні і Великодні подарунки та картки побажання, а також вшановували уродини членок що середи. Разом з відділами ТУС і СУМК відсвяткували Свято Державности і Тараса Шевченка. Кожної середи відділ провадить проєкт варенників і голубців на здобуття потрібних фондів, подає дописи і побажання до „Променя".

Репрезентантки до льокальної Жіночої Ради беруть активну участь та займають ріжні головні позиції, включно зі заст. голови і в комітеті Еколоджі енд Рекріейшон.

Впродовж року відділ зложив пожертви: собор св. Володимира — 26,000.00 дол., організаційний фонд — 100.00 дол., симпозіюм — 25.00 дол., нев'янучий вінок — 100.00 дол., Українська й Недільна школи по —200.00 дол., „Промінь" — 100.00 дол., фонд недуги серця, недуги рака і дайбітис по — 5.00 дол., на Метрополітан Борн Юнит — 50.00 дол., „Український Голос — 100.00 дол., на пам'ятник Владики Миколая — 500.00 дол., на Митрополичі ризи — 100.00 дол., Фонд св. Володимира — 100.00 дол., СУМК Східньої Канади — 35.00 дол., Емнесті Інтернешонал — 50.00 дол., український музей — 50.00 дол., на розігравку книжки — 400.00 дол. і на подарунок для о. Іллії — 600.00 дол.

Всім нашим комітетам і зарядовцям, належиться велика похвала за їх щиру посвяту до виконання своїх обов'язків, що цей рік увінчався добрими успіхами.

До управи на 1987 рік увійшли: Оля Друль — уступаюча голова, Аделя Мілько — голова, Марія Михальчук — перша заст. голови, Наталія Мудрак — друга заступниця голови, Оля Друль — рекордова і кореспонденційна секретарка Катерина Лейн — фінасова секретарка, Марія Нимиц — касирка. Контрольна комісія: Катерина Мойсюк, Галя Фенканин, Дайен Леслі. Референтка „Променя" — Леона Боднарчук, Марія Старух — бібліотекарка, добр. Оля Макаренко — дорадниця до старшага СУМК, Марджі Джірард — дорадниця молодшого СУМК, Анна Костинюк і Оріел Нілсон — делегатки до комітету Багатокультурности, Марта Петрук і Анна Ткачук — до Льокальної Жіночої Ради, Іванна Залужна, Стефанія Друль — завідуючі кіоску, Катерина Лейн і Соня Давибіда — завідуючі продуктами, Стефанія Заборонюк — Культурноосвітній комітет, Марія Нимиц, Елсі Лак — відвідування хворих, Соня Давибіда, Галя Фенканин, Оля Земляк — Соціяльний комітет, Соня Давибіда, Софія Ревак, Євгенія Щепанська, Марія Вахна, Марія Гнатюк — Телефонічний комітет; Елейн Масляк — Комітет танків. Господині — Аделя Мілько, Наталія Мудрак; Музейний комітет — Іванна Римар, Стефанія Заборонюк, Марія Гнатюк, Марія Прокопчук, Една Войцик, Галя Вахна, Ольга Торошенко, Євгенія Щепанська, Мирослава Телеґа і Стефанія Коростіль.

Оля Друль — секретарка зборів.

У світлу пам'ять дорогих рідних — незабутнього мужа, батька і дідуся Стефана Чаглея — упокоївся 11-го лютого 1979 р., сина Ореста — упокоївся 24 червня 1939 року, батьків (родичі) Івана і Параскевії Палилик — упокоїлись — тато 8 травня 1959 року, мама 28 лютого 1969 року, батьків (родичі) — Томи і Веронії Чаглей — тато 8 червня 1979 р., мама 29 квітня 1979 р., братова Марія Палилик упокоїлася 13 червня 1981 р. — замість квітів складамо в їх світлу пам'ять 60.00 дол. на „Промінь". Вічна їм пам'ять!

Дружина, дочка, невістка Юлія Чаглей
діти, внуки і правнуки — Едмонтон.

— — —

Свято книжки і вшанування журналу „Промінь" Гефорд, Саск.

Дня 23 листопада 1986 року відділ ім. Ольги Басараб влаштував Свято Книжки та вшанував свою довголітню референтку журналу „Промінь", пані Анну Ткачук.

Головний стіл на цю імпрезу був удекорований церковною відзнакою святкувань 1000-ліття. „Променем і червоними маками". По середині стола стояла наша історія „Півстоліття на громадській ниві", по боках стояли свічки. На другім столі лежали книжки: Історія нашої Церкви, Українське Народнє Мистецтво, „На сторожі культури", журнал „Промінь" і твори Івана Франка „Лис Микита" та інші.

Зліва направо: **Савеля Гарах** — голова, **Анна Ткачук,** референтка „Променя" в р.р. 1970-1986, **Смитанюк,** уступивша голова і теперішня референтка журналу.

Савеля Гарах, голова відкрила свято співом „Царю Небесний", привітала учасників, пояснила значення Свята Книжки і попросила пані Олю Смитанюк до промови.

У своїй промові пані О. Смитанюк сказала, що „Ми маємо нагоду застановитися над потребою читання книжок, часописів, журналів та поширювати своє знання, а особливо пізнати історію своєї Церкви. Тоді ми побачимо, як сказала прелигентка, які недомагання й яка загроза в цілім християнськім світі.

Ми відчуваємо довкола себе якісь недомагання. Нас усіх журить, чи ми чогось не пропустили у своїм житті, або нерікаємо на наше покоління, приходить думка, що це все пропаде і страх нас огортає, нас старших за наше громадське майбутнє.

Тож нам Бог дав здоровий розум. Будьмо тим сильним фундаментом, на якім ми і наші піонери збудували все. Будьмо тими матерями і тими батьками і навчаймо, а не критикуймо. „Наша мова, наша пісня, не вмре не загине" є в наших заповітах, є червоні маки, які пригадують про наших героїв, які віддавали своє життя за те, щоб нам легше жилося, щоб ми були вільні і могли розмовляти своєю рідною мовою і ми з молитвою хилимо наші голови про них.

Сьогодні ми також вшановуємо нашу дорогу членку, пані Анну Ткачук, референтку журнала „Променя", яка впродовж 15 років трудилася у нас для свого журнала,

Олеся Михальчук справа вручає **п-ні А. Ткачук** подарунок.

заохочувала членок аби читали, була нашою дописувачкою на всякі оказії. Вона не жаліла свого часу й труду, була щира працівниця при відділі і при Церкві. Є вона примірна бабуня і мама своїм дітям.

За народним прислів'ям повторюю що: Бог не всюди може бути прпсутній, тому створив маму", „Матірна молитва із дна моря витягає", „Тільки в світі правди, що рідна мати має".

За її щирий труд Олеся Михайлюк вручила пані Анні Ткачук золотий ланцюжок з відзнакою 1000-ліття хрещення України. Наша програма закінчилася гуртовим співом та перекускою у веселім настрої.

О. Смитанюк.

Поправка і доповнення некропогу бп. п. Михайліни Ґоян

НА СТОР. 30 В ЧИСЛІ ЗА ЛЮТИЙ МІСЯЦЬ 1987 Р.

Михаліна народилася 22 червня (не січня). Була одною з перших членів, що вписалася до СУМК ім. Івана Сірка у Сквир Гил (Витків) та брала участь, як гість прибувши на перший Сумківський З'їзд у Саскатуні в 1933 р.

Михайліна одружилася з Іваном Ґояном.

Допомагала сумківцям з писанням їхньої історії на 50-літній ювілей СУМК, як також на 50-літній ювілей жіночого товариства ім. Ольги Кобилянської у Витків, перечитувала всі секретарські рекорди, вклала історію, що її перечитали членки відділу 10 червня 1979 року на ювілей у відділі у Виткові.

Ганя Іванчук, кореспондентка секр.

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

У світлу пам'ять добродійки Марії Грицини, яка упокоїлася 18 жовтня 1986 року у Вікторії, Б. К., кладемо нев'янучий вінок на її могилу й висилаємо 50.00 долярів на журнал „Промінь". Вічна їй пам'ять!

Родині висловлюємо щире співчуття.

Добродійки міста Едмонтону: Ольга Бойчук, Маруся Василів, Надя Крищук, Маруся Лакуста, Юстина Лучак, Іванна Паламарчук, Надя Стус, Наталія Фляк, Маруся Хом'як і Стефанія Юрківська.

— — —

На свіжу могилу бл. п. добр. Галини Крісфалюсі, яка упокоїлася у Виндзорі, Онт., кладемо в її світлу пам'ять китицю нев'янучих квітів і висилаємо 50.00 дол. на журнал „Промінь". Вічна їй пам'ять! Родині висловлюємо щире співчуття.

Добродійки міста Едмонтону: Ольга Бойчук, Маруся Василів, Надя Крищук, Маруся Лакуста, Юстина Лучак, Іванна Паламарчук, Надя Стус, Наталія Фляк, Маруся Хом'як і Стефанія Юрківська.

— — —

У шості роковини упокоєння дорогої сестри Марії Вівчар та її мужа Мартина — упокоїлись 4 квітня і 27 січня 1981 року в Гемільтоні, кладемо в'язанку весняних квітів на їхні могили і в світлу пам'ять покійних засилаємо дар на журнал „Промінь". Покійним вічна пам'ять!

Сестра **Анастасія Перожак** — Брентфорд, Онт.
Сестра **Катерина Гринчук** — Ст. Кетеринс, Онт.

— — —

На свіжу могилу бл. п. Василя Ясінського — упокоївся 10 вересня 1986 року в Міссіссаґа, Онт., замість китиці нев'янучих квітів засилаю 10.00 дол. у пам'ять покійного на журнал „Промінь".

Складаю найщиріші співчуття дружині Парані Ясінській та іншим членам родини покійного. Вічна йому пам'ять!

Приятелька родини **Анна Євчук** — Вестон, Онт.

— — —

Членки відділу ім. Кн. Ольги в Ґронлід, Саск. складають нев'янучий вінок на свіжу могилу нашої дорогої членки, бл. п. Марії Боднарчук, яка упокоїлась 3 грудня 1986 року в Мелфорті, похоронена 9 грудня у Ґронліді, Саск., в її світлу пам'ять засилаємо 20.00 дол. на журнал „Промінь". Мужеві Павлові, синам та всій родині висловлюємо щирі співчуття.

За відділ **Ганна Іванусь** — голова,
Марія Данилюк — секретарка.

— — —

У третю болючу й незабутню річницю смерти сл. п. Євгена Семпари, який покинув нас у глибокому жалю й смутку, відійшов у небесні простори 5 квітня 1984 року, кладу на його могилу нев'янучі жовті лелії, а на журнал „Промінь" складаю в пам'ять скромну пожертву. Шлемо молитви до Всевишнього за спокій його душі.

Сумуюча дружина Євгенія і син Деонізій — Егінкорт, Онт.

— — —

На свіжу могилу нашої знайомої, бл. п. Ольги Гладун, яка упокоїлась в Едмонтоні, складаємо 40.00 дол. як нев'янучий вінок у її пам'ять на журнал „Промінь". Вічна їй пам'ять!

Родині висловлюємо щирі співчуття.

Андрій і Марія Мельничук — Едмонтон, Альберта.

— — —

У світлу і незабутню пам'ять наших дорогих покійних родичів: Василя і Василини Хриптул та Стефана й Аделі Савчук кладемо китиці квітів на їх могили та складаємо в їх пам'ять 50.00 дол. на журнал „Промінь".

Іван і Сесилія Крептул — Едмонтон.

— — —

У світлу пам'ять членок Союзу Українок Канади, відділу ім. Ольги Кобилянської в Саскатуні, які упокоїлися у 1986 році. Бл. п. Докія Баєр — 23 березня 1986 року, Бл. п. Юлія Присяжнюк — у жовтні місяці 1986 року, Бл. п. Марія Вівчар — у жовтні місяці 1986 року, Бл. п. Варвара Павлюк — 1 грудня 1986 року, Бл. п. Докія Колюк — 3 грудня 1986 року. У їх світлу пам'ять відділ засилає 75.00 дол. на журнал „Промінь", як нев'янучі вінки на їх могили. Вічна їм пам'ять!

Родинам покійних складаємо найщиріші співчуття.

За відділ ім. О. Кобилянської:

Анна Клопущак — голова, **Марія Дорош** — референтка.

— — —

На свіжу могилу нашої незабутньої членки бл. п. Ангелини Андруник, яка упокоїлася 22 січня 1987 року в Саскатуні на її свіжу могилу сплітаємо нев'янучий вінок, засилаючи 25.00 долярів на журнал „Промінь". Всій родині покійної висловлюємо наші найглибші співчуття. Вічна їй пам'ять!

Членки Плезент Гилл кружка при відділі
ім. Ольги Кобилянської в Саскатуні:

Розалія Антимнюк — голова, **Марія Дорош**, — референтка.

— — —

У світлу і незабутню пам'ять нашої членки бл. п. Марії Сенів, яка упокоїлася 24 січня 1987 року в Саскатуні на її свіжу могилу сплітаємо нев'янучий вінок, засилаючи 25.00 дол. на журнал „Промінь", який покійна читала, його цінила й ним гордилася. Всій родині Покійної висловлюємо наші найглибші співчуття. Вічна їй пам'ять!

Членки Плезент Гилл кружка, в якім покійна працювала при відділі ім. О. Кобилянської в Саскатуні.

Розалія Антимнюк — голова, **Марія Дорош**, — реверентка.

— — —

У світлу і незабутню пам'ять моїх дорогих родичів: бл. п. Марії Юрків, яка упокоїлася 10 квітня 1984 року і бл. п. Данила Юрківа який упокоївся 4 березня 1959 року, замість квітів засилаю 20.00 дол. на „Промінь". Вічна їм пам'ять!

Дочка Євгенія Дачминська і родина — Едмонтон.

— — —

Членки відділу ім. Олени Пчілки в Йорктоні, Саск. складають нев'янучий вінок на могили всіх своїх членок, які упокоїлися в минулих 10-ти роках. У світлу пам'ять покійних засилаємо 25.00 дол. на „Промінь".

За відділ:

Анна Кучерява — голова, **Вірджінія Верещук** — реф.

— — —

Бп. п. Василь Ясінський
Міссіссаґа, Онт.

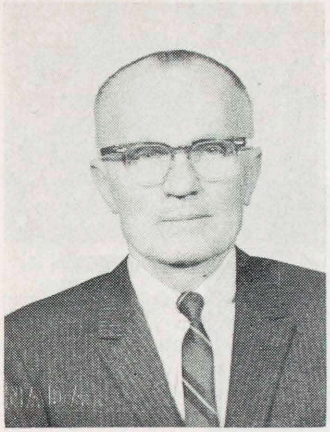

Дня 10 вересня 1986 року відійшов від нас на вічний спочинок на 80-му році свого життя Василь Ясінський.

Народився Василь 1-го жовтня 1906 року в селі Рожнів, повіт Косів в Західній Україні. В 1923 р. молодим хлопцем Василь прибув до Канади і відразу поселився в Торонті.

Не дуже тоді були легкі часи, коли Василь прибув до Канади, тяжкі початки кожного прибулого, та Василь працював на різних роботах, щоб заробити грошей, а відтак 1931 рку Василь одружився з молодою дівчиною, з роду Параня Демчук.

Молоде подружжя вже наперед почало думати, як дійти до кращого майбутнього. Тож взялися до торговельного підприємства; почали від малго, а дійшли вони до більшого підприємства. Василь старався якнайкраще, щоб забезпечити себе і свою дружину Параню в краще життя. А йому багато в житті помагал адружина Параня.

Василь Ясінський від самого початку був членом катедри св. Володимира в Торонті, в той час, коли катедральна громада відсвяткувала 50-літній ювілей, Василь одержав грамоту (як довголітній член) за 50 років. Був членом СУС і також належав до Ордену св. Андрея. Належав до Інституту св. Володимира, та був членом Старших громадян „Спадщина" при Інституті св. Володимира. Він щедро жертвував на всякі потреби нашого зорганізованого життя. Василв був примірний і добрий батько та дідусь. Посвячував себе найбільше для родини, а найбільше докладав зусиль, щоб якнайкраще виховати свою доню Ганю. І сьогодні його донька Ганя і внуки завдячують своєму батькові і дідусеві за ту щирість і добро, що впровадив їх в життя від маленьких літ.

Панахиду і чин похорону відслужив прот. М. Боднарчук, при участі великого числа людей. Похоронна тризна відбулася в Інституті св. Володимира в Торонті. Господарем обіду-тризни був п. Василь Кирилюк. Пан Кирилюк висловив щире співчуття від себе і від його дружини, а також переповів дещо про молоді роки покійного Василя за його участь в початках зорганізування церковного й громадського життя.

Співчуття зложили: п. Павло Кіт — від СУС і від Інституту св. Володимира, п. Стефан Йонка — від старших громадян „Спадщини" при Інституті, панна Стефанія Олійник — від Музею С.У.К. і п. Курилів з Содбури, Онт. Зять п. Іван Душний зложив глибоке співчуття від родини і склав щиру подяку всім за вислови співчуття і всім учасникам похорону, що відпровадили покійного Василя на вічний спочинок.

Отримали картку „Співчуття від Катедральної громади св. Володимира і пожертву в сумі 50.00 дол., як нев'янучий вінок на Інститут св. Володимира.

На останку, замість квітів на свіжу могилу, вся родина і всі члени, приятелі та всі ті, що знали покійного зложили пожертву на нев'янучий вінок на Інститут св. Володимира.

В світлу пам'ять покійного, дружина пані Параня Ясінська засилає 200.00 дол. на журнал „Промінь".

Залишив покійний Василь у великому смітку свою дружину Параню, доню Ганю, своїх улюблених внуків, зятя Івана, всю свою родину ближчу і дальшу та багато друзів і приятелів.

Закінчено обід молитвою, яку проказав о. М. Боднарчук.

Хай пам'ять про покійного Василя залишиться між нами вічною і все будемо згадувати про нього. Вічна йому пам'ять!

А. Е.

У незабутню пам'ять наших дорогих родичів бл. п. Дмитра і Марії Фербей, які упокоїлись в місяці квітні 1961 року, кладемо китиці квітів на їх могили та засилаємо $20.00 на „Промінь".

Леся Івасюк і Наталка Мельничук, Едмонтон.

— — —

У світлу й незабутню пам'ять наших батьків — Марти Данкевич — упокоїлася 13 березня 1969 р. й Теодора Данкевича — упокоївся 18 вересня 1951 р., складаємо в їхню пам'ять нев'янучий вінок і складаємо $25.00 на „Промінь". Вічна їм пам'ять!

Надія і Володимир Данкевич і внуки: Данило і Юліян, Стефан, Андрій і Павло.

— — —

У світлу пам'ять Марії Боднарчук, мами нашого настоятеля при церкві св. Димитрія в Лонґ Бренч, митр. прот. Михайла Боднарчука. висилаємо $50.00, як нев'янучий вінок на могилу покійної. Бл. п. Марія упокоїлася 4 грудня 1986 р. Вічна їй пам'ять!

За відділ ім. Софії Русової:
Константина Чорна, секретарка.

— — —

У світлу пам'ять дорогих незабутніх родичів, бл. п. Івана та Євдокії Буряник, які упокоїлися — тато 16 березня 1973 р., а мама 16 квітня 1965 р., складаємо $15.00 на журнал „Промінь". Пам'ять про покійних хай завжди буде з нами.

Дочка Марія Березюк з родиною — Айтуна, Саск.

— — —

На свіжу могилу мого дорогого брата Петра Хохоляка — який упокоївся 27 грудня 1986 р. та в першу річницю мого дорогого внука Іван аПавлика, складаю $25.00 на журнал „Промінь". Вічна їм пам'ять!

Марія Ортинська — Канора, Саск.

— — —

Бл. п. Марія Цвіклевич

Дня 12 листопада 1986 року, на 79-му році свого життя упокоїлася в Бозі бл. п. Марія Цвіклевич. Похорон відбувся 19 листопада.

Марія народилася 7-го квітня 1907 року в Україні, в родині Кривов'язих, село Лопатин, повіт Радехів. До Канади приїхала в 1928 році до своїх рідних, в околицю Вегревил, Альберта. В кілька років опісля переїхала до Едмонтону, а в 1939 році одружилася з Романом Цвіклевичем.

Хоч Марія покинула рідну землю в молодих літах, завжди зберігала у своєму серці глибоку любов і пошану до всього свого рідного: церкву, мову та звичаїв. Так само виховувала свою одиноку доню Петрусю у православній вірі, рідній мові та звичаях.

У 1979 році, після довгої недуги упокоївся її муж і по його смерті Анна знайшл адопомогу та моральну піддержку в громаді при катедрі св. Івана і тут же включилась в живу діяльність відділу Союзу Українок Канади, організація, яка дала їй нагоду провести останні роки життя у службі для своєї церкви та свого народу.

Взірцеве виховання дочки Петрусі вклало в душу дитини глибоку пошану та гордість свого походження і це виховання саме тепер підтримують Петрусю та її мужа Миколу у цей тяжкий для них час смерти матері.

Після похорону на цвинтарі св. Михаїла біля могили її мужа, родина запросила усіх на поминальний обід, що відбувся в авдиторії св. Івана. Після обіду родина покійної Марії попросила пані Марію Лазарук сказати дещо про маму, бо знали, що їх мама близько приятелювала з пані Лазарук, яка із сльозами в очах поділилася спогадами про покійну приятельку.

В громадському житті Марія Цвіклевич була щира працівниця. Як свідома українка любила багато читати. Передплачувала українські часописи, а особливо оцінювала наш журнал „Промінь", даруючи її іншим. Любила приходити що середи на сходини сеньйорів, любила відвідувати хворих у лікарні чи вдома, любила гостити своїх друзів у своїм домі, підтрмувала усе, що українська громада влаштовувала, як також щедро жертвувала на всякі народні цілі.

У відсутности голови відділу пані Анни Томнюк пані Марія Лазарук висловила глибоке співчуття родині покійної в імені всіх членок відділу Союзу Українок і склала також співчуття в імені громади св. Івана при катедрі, та від себе і своєї родини.

Покійна Марія Цвіклевич залишила в глибокому смутку доню Петрусю і зятя Миколу Мельник, які живуть у Фулертоні, Каліфорнія, три сестри — Катерину, Оленку і Соломію в Україні. Вкінці — зять покійної склав щиру подяку учасникам, що допомогли їх належно відпровадити маму на вічний спочинок. Також склав подяку членкам відділу Союзу, що так чисельно зійшлися і тримали світло, за приготовлення смачного обіду. Дякував за похоронні служби Протопресв. Д. Лучакові, дякові А. Мельничукові та тим, що несли домовину, а також дякував за пожертви, що були зложені в пам'ять покійної. Трапеза закінчилася молитвою, а присутні підходили до родини і складали співчуття.

Покійній Марії — вічна пам'ять!

Марія Лазарук.

Бл. п. Марія Цвіклевич

Пожертви, що були зібрані під час похорону бл. п. Марії Цвіклевич, на журіал „Промінь": дочка Петруся і зять Микола Мельник — 50.00 дол., Фіона Пелех — 25.00 дол. По 20.00 дол. склали: п-во Творинські з Ізлінгтону, Онтаріо, Марія Лазарук і Анна Семенюк; по 10.00 дол.: — С. Дороздовська, Гелен Харків, Анна Мастереон, Ірина Березовська, п-во Завалик, Йосифа Фарина, Ізидора Шевчук, Софія Василишин; по 5.00 дол.: — Анна Маяровська, Анна Ревун, Кей Холонівська, Ольга Ганночко, Елен Шатило, Джені Магас, Ольга Юсипчук, Олена Урбан, Сесилія Крептул, Перл Малицька, Розалія Фарина, Марія Школяр, Емілія Репка, Дора Корпан, Анна Ґрегорі, Нелі Сенів, Рафаеля Скакун, Анна Особа, Софія Гриник, Марія Мандрик, Емма Верхомин, Марія Тодорук, Анна Крис, Зос Сорокан; По 3.00 дол.: — Параня Саламандик; По 2.00 дол.: — Анастасія Лопатка, Марія Ковальчук, Анна Зузак. Разом 347.00 долярів.

У сьому річницю смерти мого мужа, бл. п. Сергія Бугай, який відійшов у вічність 6 січня 1980 року, складаю у його світлу пам'ять $25.00 на журнал „Промінь".

Дружина Оксана Бугай — Гамільтон.

— — —

Кладемо нев'янучі квіти на дорогі могили: прот. Івана Куліша — упокоївся 6 січня 1975 р., добр. Тетяни Куліш — упокоїлася 24 грудня 1986 р. та їхнього сина Ростислава. — Виросло три могилки на цвинтарі у Редвотер, Альберта. Вічна їм пам'ять!

У незабутню пам'ять покійних складаю $25.00 на журнал „Промінь".

Анна Боєчко — Редвотер, Алта.

— — —

У п'яту річницю упокоєння моїх рідних: мужа Михайла Цьона — упокоївся 10 березня 1982 р., мами Анни Калин — упокоїлася 12 лютого 1982 р. і вуйка Петра Цьони — упокоївся 20 квітня 1982 р. в їх незабутню пам'ять засилаю $25.00 на „Промінь". Покійним вічна пам'ять!

Марія Цьона — Блейк Лейк, Саск.

— — —

Замість китиці квітів на свіжу могилу мого дорогого і незабутнього мужа Николи Галака, який відійшов від нас 20 березня 1986 р., засилаємо $25.00 на „Промінь". Вічна йому пам'ять!

Дружина Емілія, дочка Ліда і зять Теодор Василенко, Енгусвил.

— — —

Чи Ваша дитина у безпеці?

Кожного року тисячі дітей зазнають терпінь від нещасливих випадків, що трапляються довкола дому. Ви можете запобігти можливим випадкам, подбавши про необхідне устаткування.

Виберіть відповідне дитяче ліжечко, яке забезпечує звичайні потреби руху та примістіть його у вигідному місці.

Відомо, що дитячі нічні сорочинки чи убрання дуже легко запалюються, тому дитина не повинна бавитися близько ватрану, кухні, або електричної грілки.

Ніколи не лишайте дитину без догляду на ходільному кріселку, на відкритому місці до сходів.

Про більш детальні інформації, забезпечення Ваших дітей, зверніться до Вашого місцевого бюра, або напишіть до: Consumer & Corporate Affairs Canada Communications Branch Hull, Quebec K1A 0C9

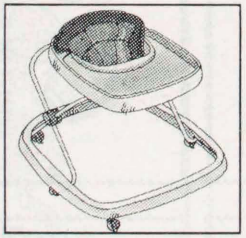

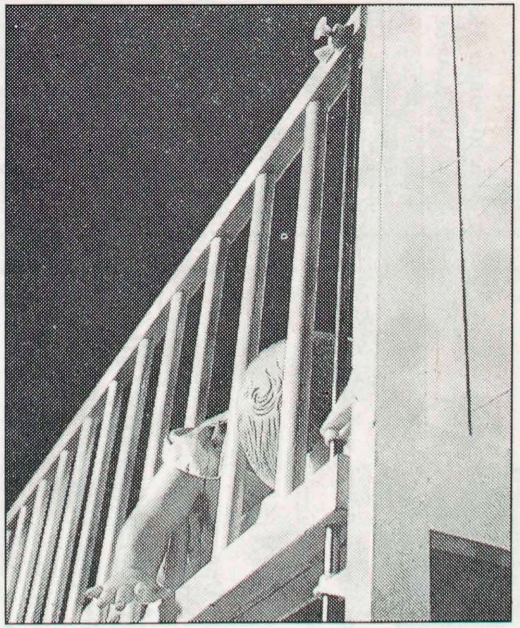

Consumer & Corporate Affairs Canada
Harvie Andre, Minister

Consommation et Corporations Canada

Canada

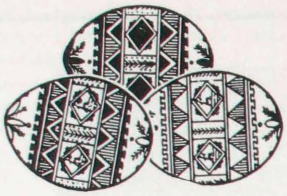

Шлемо привіт і щирі побажання

з нагоди

ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

всім нашим Приятелям і Покупцям
і всьому Українському Народові

MACDONALDS CONSOLIDATED LIMITED

120-138 Myrtle Avense
P. O. Box 370 — Yorkton, Sask.
S3N 2W1

З нагоди Світлого Празника

ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

вітаємо щиро Центральну Управу Союзу Українок Канади, Провінційні Екзекутиви й все членство по Відділах з їхніми родинами; вітаємо Проводи й членство Складових Організацій СУС, редакцію журнана „Промінь" та ввесь український нарід.

Зокрема вітаємо Ієрархію і Духовенство Української Православної Церкви в Канаді та бажаємо всім радісних і благословенних Великодніх Свят.

Христос Воскрес! - Воістину Воскрес!

Відділ ім. Ганки Романчич

Саскатун, Саск.

Леся Фотій, голова

Силвія Бойчук, кореспо. секр.

МАНІТОБСЬКА ПРОВІНЦІЙНА ЕКЗЕКУТИВА СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

З нагоди

ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

вітає

Владик і Духовенство УПЦК,
Централю Союзу Українок
та все їх членство,
Редакцію „Променя", Членство ТУС
і СУМК

Христос Воскрес! - Воістину Воскрес!

Павліна Ігнаш, голова

Галина Слюзар, секр.

ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ ПРИ КАТЕДРІ ПРЕСВЯТОЇ ТРОЇЦІ У ВІННІПЕҐУ

з нагоди Воскресення Христового

вітає

духовенство УПЦ, центральний провід Союзу Українок Канади, редакцію „Променя", членство по відділах та їх родини традиційним:

Христос Воскрес! — Воістину Воскрес!

Анастасія Міщук, голова

О. Скегар, секр.

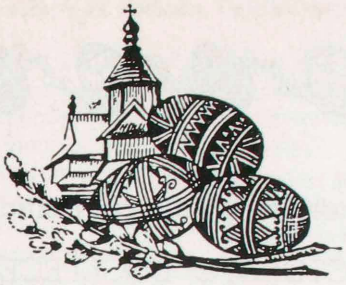

ВІДДІЛ ІМ. ДОНЬКИ УКРАЇНИ В РЕДЖАЙНА, САСК.

З нагоди світлого празника
ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСЕННЯ
ЩИРО ВІТАЄ

Централю Союзу Українок Канади, Церковних Ієрархів, Духовенство, редакцію „Променя", все членство наших організацій разом з їхніми родинами та ввесь Український Народ радісним

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Наталка Острижнюк,
голова

Ліза Горохолин,
секретарка

ПРОВІНЦІЙНА ЕКЗЕКУТИВА СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

з нагоди

ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСЕННЯ

складає найщиріші побажання редакції „Променя", всім відділам Союзу Українок Канади та їх родинам, членам складових організацій СУС, Всечесному Духовенству нашої Церкви і загально всьому українському народові радісне

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Орися Сушко — голова,

Маруся Федак — рефер. „Променя"

З нагоди найбільшого християнського Свята

ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСЕННЯ

ВІДДІЛ С.У.К. ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ В ГЕМИЛЬТОН, ОНТ.

щиросердечно вітає:

ВСЕЧЕСНЕ ДУХОВЕНСТВО У.П.Ц. В КАНАДІ, ЦЕНТРАЛЮ С.У.С.,
ВСЕКАНАДСЬКУ ЕКЗЕКУТИВУ С.У.К., ВСЕ ЧЛЕНСТВО С.У.К.
І ВВЕСЬ УКРАЇНСЬКИЙ НАРІД.

ХРИСТОС ВОСКРЕС! ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

Тамара ДУДКА,
Голова відділу

Добр. Марія ШАДУРСЬКА,
референтка

ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ В ОТТАВІ

з нагоди величавого свята

ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

щиро вітає

все наше духовенство, братні організації, молодь, Централю Союзу Українок Канади і всі наші відділи, як також ввесь український народ в Канаді та в інших країнах світу, а головно ввесь наш терплячий український народ в Україні нашим традиційним —

Христос Воскрес!

Зоря Луцик Джексон,
голова

Ірина Мушка,
референтка „Променя"

Нова книжка: „Який Харч — Таке Здоров'я" Д-ра Степана Зощука

Рецензія д-ра Миколи Грушкевича

Питання живлення турбує людство від світанків його існування. Первісна людина заспокоювала свій голод овочами й рослинами. Згодом долучились до того харчі тваринного походження й тоді м'ясо, багате на білковину, потрібну для будови клітин, зайняло передове місце у їжі людини. Попри це й вуглеводи, які є головним джерелом кальорій для організму, зайняли визначне місце у харчуванні. Такий спосіб харчування став підставовим у багатьох цивілізованих країнах і був освячений наукою, яка впродовж довгого часу, аж до початків цього сторіччя, уважала білковину й кальорії основної відживи.

У перших десятках цього сторіччя доведено помилковість дотогочасної науки про відживу й піддано її **переоцінці.**

Перекормлювання тваринного білковиною і товщами, як теж „пустими кальоріями" з різного роду концентратів вуглеводів, зокрема у вигляді цукру, виявилися шкідливими, як спричинники багатьох різних недуг і пошкоджень здоров'я.

З того часу зросло зацікавлення загалу справами харчування. Щоб заспокоїти його, появляється велика кількість різних статтей, журналів і книжок, присвячених цій темі. Не всі вони, одначе, дають правильне насвітлення.

В українській мові про ці справи досі небагато було написано. Тому теж особливо тепло треба привітати оцю книжку, в які Шановний Автор розправляється з давніми пересудами про відживу і на основі багатющої літератури подає сучасний погляд науки на питання правильного харчування. При тому особливу увагу присвячує він питанню вапніння кровоносних судин, яке у великій мірі загрожує модерній людині, починаючи вже від молодого віку. Унагляднює він це прозорим ілюстраційним матеріялом. Турбуючись про здоров'я, він сягає аж у лоно матері, бо від способу її харчування залежить доля дитини, ще заки вона побачить світ Божий.

Ця книжка повинна стати дороговказом у харчуванні для кожного віку, а зокрема для молодих людей, які закладають родинні вогнища, а головно для майбутніх матерів, які несуть відповідальність за здоров'я майбутніх поколінь.

Крім повчаючого змісту, ця праця д-ра С. Зощука ще цінна тим, що в ній виявляє він велику дбайливість у відношенні до українського медичного назовництва, якого він є тут співтворцем.

Ціна книжки: В м'якій оправі — $25.00 (кан.). В твердій оправі — $28.00 (кан.) — **вичерпане.**

Адреса набуття книжки:

Mrs. Anna Potopnyk
48 Crewe Ave.
Toronto, Ontario
M4C 2I3
CANADA

Видання, що їх можна набути в Централі Союзу Українок

РЕЛІГІЙНІ

БЛИСКУЧА ЗОРЯ, КНЯЖНА АННА ВСЕВОЛОДІВНА, Митр. Іларіон ..... $ .25
ПРОГРАМА, УСТРІЙ І ЗАВДАННЯ 2.00
РЕЛІГІЙНІ МОТИВИ В ТВОРАХ Л. УКРАЇНКИ, Н. Когуська ..... .50
СВЯТА ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ, Прот. д-р І. Стус (Feast)
DAYS OF THE ORTHODOX CHURCH (Bilingual 7.00

ІСТОРИЧНІ

ДОРОГАМИ СОРОКРІЧЧЯ С.У.К. 1925-1966, Н. Когуська
(FORTY YEARS IN RETROSPECT UWAC) Bilingual 1.50
ЧВЕРТЬ СТОЛІТТЯ, (м'яка обкладинка) Н. Когуська 3.00
ЧВЕРТЬ СТОЛІТТЯ, (тверда обкладинка) Н. Когуська 5.00
ПІВСТОЛІТТЯ НА ГРОМАДСЬКІЙ НИВІ Н. Когуська
(A HALF-CENTURY OF SERVICE TO THE COMMUNITY) Bilingual 40.00
ВИДАТНІ ЖІНКИ УКРАЇНИ, Н. Полонська-Василенко 6.00
ТРИ СИЛЬВЕТКИ, Л. Білецький 1.00
ПРО ЖИТТЯ, ТВОРЧІСТЬ О. КОБИЛЯНСЬКОЇ С. У. К. 1.00
СИМОН ПЕТЛЮРА, УКРАЇНСЬКИЙ ВІЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ 13.25
НАРИСИ З ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ, 3 томи: .....
1-ий том ВИДАТНІ ПОСТАТІ В ІСТОРІЇ УКРАЇНИ С. Стечишин,
ВИДАТНІ ПОСТАТІ В УКРАЇНСЬКІЙ ЛІТЕРАТУРІ, Н. Когуська

P 21 JAN 88
LIBRARY OF ST JOHNS
UKR ORTH WOMENS ASS'N
10611-110 AVE
EDMONTON ALTA T5H 1H7

2-ий том УКРАЇНСЬКІ КОМПОЗИТОРИ
С. Яременко

УКРАЇНСЬКА ДРАМА И ТЕАТРАЛЬНЕ МИСТЕЦТВО НА ІСТОРИЧНОМУ ШЛЯХУ,
В. Ревуцький

3-ий том УКРАЇНСЬКЕ ОБРАЗОТВОРЧЕ МИСТЕЦТВО, І. Кейван

(ESSAYS FROM THE HISTORY OF UKRAINIAN CULTURE) Bilingual 20.00

50-РІЧЧЯ ЗДОБУТТЯ ГРОМАДСЬКИХ ПРАВ УКРАЇНСЬКОЇ ЖІНКИ, д-р Г. Янішевська ..... .75

UKRAINIAN HOLOCAUST OF 1933, Wasyl Hryshko (English only) 6.00

UKRAINIAN CANADIANA — CYK (English only) 12.00

ЛІТЕРАТУРА

АПОСТОЛ ЧЕРНІ, О. Кобилянська 20.00
ПІСНІ МОГО СЕРЦЯ, Дарія Могилянка 5.00
ДУМКИ ЛЕТЯТЬ НА УКРАЇНУ, Д. Могилянка 5.00
ЗА НАМИ СЕСТРИ, Анна Звоздецька 2.50
CANADIAN TAPESTRY, Daria Yanda (English only) 6.50
LESYA UKRAINKA — LIFE AND WORK, KYK (English only) 7.50

ПРОГРАМИ

ПРОГРАМА НА СВЯТО Л. УКРАЇНКИ І О. КОБИЛЯНСЬКОЇ, С.У.К. 2.00
ПРОГРАМА НА СВЯТО Т. ШЕВЧЕНКА 2.00
НА КРИЛАХ ПІСЕНЬ, ПІСНІ З НОТАМИ НА СЛОВА Л. УКРАЇНКИ, С.У.К. 10.00
ЗБІРНИК МАТЕРІЯЛІВ 100-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ Л. УКРАЇНКИ 2.00
SUS IT'S MEANING AND SIGNIFICANCE (English) 1.00

ДИТЯЧА ЛІТЕРАТУРА

П'ЄСИ ДЛЯ МОЛОДІ, С.У.К. 3.00
ПРОГРАМА ДЛЯ САДОЧКІВ, С. Магус 5.00
ПРОГРАМА ДЛЯ МОЛОДШИХ ВІДДІЛІВ СУМК, Союз Українок Кааанди 5.00
ПРОГРАМА НА СВЯТО СВ. МИКОЛАЯ, С.У.К. 3.00
ПІДРУЧНИК ДЛЯ НАДЗІРНОЇ РАДИ МОЛОДШИХ ВІДДІЛІВ СУМК, С.У.К. 10.00
ЧАРІВНИЙ ДІЯМАНТ, М. Погідний-Угорчак 2.00
П'ЄСИ ДЛЯ МОЛОДІ „ЮНИЙ СКОРОМОХ" 5.00
Я ВЕРНУСЯ, О. Крамар ..... .50
ХОДИТЬ СОН КОЛО ВІКОН, Рада Української Школи 2.00
ДИВИСЬ, СЛУХАЙ, ГОВОРИ, С. Василишин Кн. 1, Кн. 2, Кн. 3 ..... (Each) 3.00
ЗОЛОТИЙ ЧЕРЕВИЧОК, Прот. С. П. Симчич 3.50
РЕЛІГІЙНІ ПІСНІ ДЛЯ ДІТЕЙ І МОЛОДІ, П. Пауш 3.00
ДУХОВНІ ПІСНІ, С.У.К. 8.00
ЗБІРНИК ДЛЯ ДІТЕЙ, Анна Данилович 8.00
ОЙ ЩО ТО ЗА ШУМ, Л. Гульцан 9.00
СНІГОВА ПІСНЯ, Л. Гулюцан 9.00
EASTER, F. Pelech 1.00

МИСТЕЦТВО

UKRAINIAN EMBROIDERY DESIGNS AND STITCHES, CYK (English 12.00
SPECIMEN EMBROIDERIES OF THE PEASANT HOME INDUSTRY IN THE BUCOVINA UWAC, UBAC ROBLIN 10.00
PYSANKY, Ukr. Museum S'toon 7.00
COOKBOOKS — COUNTRY COOKERY, UWAC, UBAC ROBLIN 10.00
UKRAINIAN DAUGHTERS' COOKBOOK, UWAC REGINA 12.00
PYSANKA KIT 12.00

PROMOTIONAL SUPPLIES

ПОРТРЕТИ Л. УКРАЇНКИ, О. КОБИЛЯНСЬКОЇ, Н. КОБРИНСЬКОЇ, Т. ШЕВЧЕНКА, й І. ФРАНКА ..... (Ea.) 5.00
СУК ПРАПОРИ (FLAG) 25.00
СТРІЧКИ З ІМ'ЯМ ВІДДІЛУ (RIBBONS WITH UWAC BRANCH NAME) 25.00
SMOLOSKYP'S 17.00
SPOON'S WITH SMOLOSKYP 7.00
HASTI NOTES AND ENVELOPS WITH SMOLOSKYP INSIGNIA ..... (Doz.) 5.00
PLACE CARDS WITH SMOLOSKYP INSIGNIA ..... (50 Cards) 12.50
SERVEITTES WITH SMOLOSKYP INSIGNIA ..... (100 Serv.) 5.50
POST CARDS: ST. VOLODYMYR 1.00
ST. OLHA 1.00
ST. VOLODYMYR AND ST. OLHA 1.50
VIDEO CASSETTE: V.C.R. 100th ANNY. UKRAINIAN WOMEN'S MOVEMENT RART I (English only) 27.50

Please add 15% for Provincial Sales Tax and Postage and Handling Charges.

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
612 — 24th Street East,
SASKATOON, SASKATCHEWAN
S7K 0L1